

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REYHAN KOÇYİĞİT

İT YANGINI

EDEBİ ŞEYLER

EDEBİ **ŞEYLER**

EDEBİ ŞEYLER 030

Öykü 006

İt Yangını / Reyhan Koçyiğit

Yayın Yönetmeni: Ali Özgür Özkarcı

Birinci Baskı: Eylül 2017

Editör: Zafer Zorlu

Kapak Tasarımı: Ömer Ozan Erdoğan

Sayfa Tasarımı: Selin Kalkan

ISBN 978-605-5185-91-6

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit - Nazlı Koçak

Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat: 2 No: 403 B Blok Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 613 30 06

Sertifika No: 29652

©Edebi Şeyler 2017

Sertifika No: 22775

©Reyhan Koçyiğit

İt Yangını - Edebi Şeyler

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılan kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Edebi Şeyler Arap Cami Mah. Yemenciler Sok.

No: 50 Ömer Han K: 4 D: 4-5 Karaköy / İstanbul

Tel: (0212) 238 62 02 / E-posta: edebiseyler@gmail.com

Reyhan Koçyigit

İT YANGINI

EDEBİ ŞEYLER

Reyhan Koçyigit, 1970'te İstanbul'da doğdu. 1990 yılında Can Yayınları'nda dizgici olarak işe başladı. 1992'de Cep Kitapları'na geçti. 1994'ten beri Varlık Yayınları'nda grafiker olarak çalışıyor. Bugüne kadar hep başkalarının öykülerini yayına hazırladı, şimdi kendi öyküleriyle okurun karşısında.

İÇİNDEKİLER

Bir İshallinin Günlüğü	9
Meczip	15
Yol Boyunca	20
İt Yangını	26
Kedi ve Çocuk	37
Sinek	43
Bir Damla İllüzyon	50
Günah Emici	62
Normal	68

Kızım Zeynep'e

Bir İshallinin Günlüğü

Muz ve yeşil elma kokusunu ilk ben duymuştum, sonra diğerleri. Bizimkinin günün bu saatinde böyle beslenmesi artık pek şaşırtıcı gelmiyordu bize. Genel olarak sağlıksız beslendiğini iddia edemezdik kuşkusuz. Öte yandan her sabah kahvaltıda muz ve elma yediği de pek söylenemezdi. Ancak bu sabah yine koskoca, fevkalâde olgunlaşmış bir muz yedi, ardından ekşimtrak iki-üç dilim yeşil elma. Hatta kabuğunu bile soymuştu, aferin.

Yatağın içinde yan yatıp dizlerini karnına doğru yavaşça çekmeye başladı. Karnının sol yanından başlayan ağrı sağa doğru ilerledikçe, dizlerini tümüyle çekip karnına bastırdı. Ellerini sıkıca apış arasına sokuşturdu. Bütün gecesi bu ağrı ve bulanıklıya geçerken, günlerdir provasını yaptığı ücret artışı talep konuşması tümüyle uçup gitmişti zihninden. Her şeyin başı sağlıktı tabii. Karnındaki ağrının soldan sağa her geçişinde tam göbek deliğindeyken giren kramplar mı daha önemliydi, alacağı % 20'lik zam mı?.. Gerçi sağlık elbette önemliydi önemli olmasına ama hayatta kalabilmek, ihtiyaçlarını karşılayabilmek için yan unsurlar da şarttı, para gibi... 3000 TL'lik maaşı 3600 olacaktı, gayet çekici bir miktardı; eğer patronunun salvolarına karşılık, kıvrak hamlelerle mantıklı ve anlamlı cümleler kurmayı başarabilirse...

Bizimki muz ve elmanın ardından bir süre sonra, kullanmasına hiç de onay vermediğimiz o plastik şişeden lıkır lıkır su içip durdu. Su içmesi hepimizin işine geliyordu elbette ama o plastik şişeler yok mu, ah onlardan yana çok dertliyiz. Verdiği zararlarla baş edebilmek için bir hayli uğraşıyoruz, neyse ki çok kalabalık ve aynı zamanda çalışkanız. Tek bir merkeze bağlıyız ancak merkez çıkışlı sayısız bölümlerimiz var. Herkes işini iyi yapar. Fakat son birkaç yıldır aramıza düzeni altüst edip işleri karıştırmaya çalışan yabancılar sızmaya başladı. Onlar yüzünden zaman zaman sistemimizde arızalar yaşıyoruz. Bizi bir hayli uğraştırıyorlar. Bu aslında hep bizimkinin suçu.

Bütün gece ağrı çektikten sonra uykusuzluktan ve acıdan bitkin düşmüş halde yataktan kalkıp banyoya gitti. Aynaya yansıyan kireç gibi yüzünü görünce irkildi. Gecedan beri yaşadığı ishal nöbeti öncekilerden daha şiddetliydi, gözlerinin feri gitmiş, gözaltlarına koca koca morluklar oturmuş, alnı ve yanakları boynuna kadar bembeyaz olmuştu. Bir-iki yıldır sıkça ishal oluyordu. İlk yakalandığında çok ciddiye almamıştı. Ama çok geçmeden ikinci, üçüncü kez yine aynı rahatsızlıkları yaşamaya başlayınca tedirgin olmuş, hemen Google’da ishalle ilgili ne var ne yok araştırmaya başlamıştı: ishal neden olur, ishalin belirtileri nelerdir, ishale iyi gelecek yiyecekler, ishale iyi gelmeyen yiyecekler, ishal için doğal ilaçlar... Derken araştırmaları sindirim sistemine doğru uzanmıştı. Bir futbol sahasının yarısından biraz daha büyük bir yüzölçümüne sahip bağırsak florasını ve bu florada bilinen 500 tür bakteri yaşadığını, bunların her birinin sayılarının 1 ila10 katrilyon arasında olduğunu öğrendiğinde iyiden iyiye ürküp dehşete kapılmıştı; sandığından çok daha komplikeydiler.

Merkezimiz birden fazla bölümden oluşuyor. Bazı arkadaşlarımız sistemi daha üst düzeye çıkarmak için çalışıyor, “büyüme” bölümü diyoruz onlara. İşleyişteki kimi hatalardan dolayı oluşabilecek olumsuzluklara karşı çözüm odaklı cevaplar için kafa patlatanlar, “cevapçı”lar. Tüm sistemi korumak için canla başla mücadele verenler ise “korumacı”lar grubumuz. Bu kadarla bitmiyor, burası oldukça kalabalık ve bir o kadar da komplike bir yer, her bir bölümün de kendi içinde çok çeşitli ve önemli görevleri var. Büyük bir kısmımız kültürlüdür, dolayısıyla kültürsüz olanlarımız sayıca azdır. Ancak kültürsüzlükleri onların görevlerini yerine getirmelerine bir engel değildir ve bize asla sıkıntı yaşatmaz.

Zar zor yüzünü yıkadı, duş musluğunu açıp, ısınana kadar su boşa akmasın diye altına temizlik kovağını koydu. O kadar halsizdi ki, duşa kabine tutunarak ayakta duruyordu. Vücudunu gelişiğüzel sabunlayıp duruladıktan sonra akşamdan ütüleyip sandalyenin üzerine özenle koyduğu kıyafetlerini giydi. Ağırları yüzünden yine geç kalmıştı, apartopar hazırlanıp evden çıktı. Bulduğu ilk taksiye atlayıp ofisin yolunu tuttu. Bağırsak florasındaki haydut bakteriler yüzünden oluşan kramplar yaklaşık dört dakikada bir karnında ring atıyordu. Tıp dili ona hep sıkıcı ve ağır gelirdi. İshal ve bağırsak florasıyla ilgili okuduğu metinler de aynı sıkıcılıkta, son derece ağdalı bir dille yazılmıştı. O da kendince meseleyi Türkçeleştirir, yaşadığı sıkıntıları argoya vurup dillendirerek avunmaya çalışırdı. Bir gece laptop kucağında, oturmuş yine o yapış yapış metinlerden birini okuyordu: “Kodon, ATCG harflerinin bir araya gelmesiyle meydana gelen DNA şifresinde sadece üç harften oluşan anlamlı kelimelerdir. Kodonlar birleşerek

anlamalı cümleleri, yani genleri oluştururlar.” KODONLAR BİRLEŞEREK ANLAMLI CÜMLELERİ, YANİ GENLERİ OLUŞTURURLAR. Bir tıp metninde rastlanmayacak ölçüde edebî bir ifadeydi. Aynı satırı tekrar tekrar okumuş, gözlerine inanamamıştı. O gecedan sonra sık sık bu cümleyi zihninde turlattırıyordu.

Sayıcı çok fazla olmakla birlikte aslında kendi içinde belli oranda sirkülasyonu olan bir topluluğuz. Daha iyi olabilmek adına birbirimizle sürekli yarış halindeyizdir. Yarışı kazanan bizimledir, kaybeden direkt gider. Bu yüzden ekiplerdeki kadrolar belli aralıklarla yenilenir.

Ofise vardığında patron çoktan gelmiş, odasında bilgisayarının karşısında yerini almıştı. Şimdi gidip anlamalı cümleler kurarak, patronun hamlelerini eritmesi lazımdı. Karnındaki kramplar dakikasını şaşırmadan ringlemeye devam ediyordu, kan ter içinde odaya girdi.

“Ersin Bey, günaydın, biraz konuşabilir miyiz?”

“Tabii Elif Hanım, konuşalım, hayırdır?..”

“Ersin Bey, maaş zamları yapıldı, teşekkür ederim. Ancak yapılan zam miktarı beni çok tatmin eden bir rakam değil, sizden rica etsem % 20’lik bir artış yapabilir misiniz?”

“Elif Hanım, sizlere daha yüksek rakamlarda maaş vermeyi ben de isterim ama satışları biliyorsunuz, önceki yıllara oranla bu yıl çok parlak değil, bu dönemin bütçesini de artık belirledik. Rakamları değiştirmek şimdi biraz sıkıntı çıkarır bize.”

Krampların dakikası ikiye inmiş olmalıydı, çok sık ve şiddetli salvolarla göbek deliğini fırlatıp karnının ortasında kocaman bir hava boşluğu açacakmış ve bütün bağırsak florasını Ersin Bey'in suratına fışkırtacakmış gibi hissediyordu. Bluzunun yakası terden ensesine yapışmıştı. Ancak birkaç anlamlı cümle kurmak için vargücüyle çabalamalıydı.

“Bakın uzun yıllardır sizinle çalışıyorum ve ilk kez yapılan zamma itiraz ediyorum, bunca yılın hatırına ilk ve son kez yapacağım bu itirazımın dikkate alınmasını rica ediyorum; eğer bu % 20’lik artış olursa gerçekten çok mutlu olacağım...”

“Elif Hanım, anlıyorum... ama bu yılki bütçemiz... şimdi sen de böyle söyleyince bana diyecek bir şey de bırakmadın, hay Allah... bilemiyorum ki nasıl yapsak, şu an inan kafam karıştı benim de...”

“Evet, ben de sizi çok iyi anlıyorum...” Zorlukla yutkundu, alnından süzülen teri patronun fark etmemesini dileyerek, yanağını kaşıyormuş gibi yapıp silmeye çalıştı. Aynı anda bir kramp daha sağdan sola doğru hızla geçti. Ve hemen ardından soldan sağa doğru tekrar... Az önce yanağındaki teri sildiği elini karnının üstüne bastırdı; bedeni, orta yere fos diye yığılıp kalacak hamur bezesine dönmüştü neredeyse.. Konuşmaya kaldığı yerden devam etmesi gerekiyordu ama haftalarca provasını yapıp yan yana dizdiği o anlamlı cümle öbeklerinden sıradaki hangisiydi, şu an hiçbirini hatırlamıyordu.

“Elif Hanım, neyin var, iyi misin?”

“İyi... iyiyim... Ben aslında...”

“Elif Hanım, yok sen iyi değilsin, bembeyaz oldu yüzün. Dur arkadaşları çağırayım, yüzünü falan yıkasınlar.”

Bu konuşma böyle bitmemeliydi. Eğer hemen şimdi kaldığı yerden devam etmezse bir daha asla cesaretini toplayıp patronun karşısına çıkamazdı. Görüşme anlamlı bir cümleyle ve onun zaferiyle bitmeliydi:

“Ha ... hayır yok ... İyiyim iyiyim ... Bu ko ... konuşma ... yani E ... Ersin Bey ... Kodonlar ... kodonlar birleşerek anlamlı cümle ... cümlele ... cümleleri oluş ... oluştururlar ...”

Meczup

Yazar kaç gün, kaç saat, kaç hafta, velhasıl kaç zamandır buradaydımın hesabını yapamayacak kadar yorgun ve halsiz hissediyordu kendini. Tavandaki fare deliği kadar pencereden güneşin devrini takip ederek geceyi gündüzü ayırt edebilecek şuur düzeyini kaybediyordu yavaş yavaş. Burada olanların tek bir mantıklı açıklaması yokken, zaman mefhumunun da haliyle bir anlamı kalmıyordu yazar için. Pencere bile denemeyecek delikten sızarak ortamdaki toz bulutunu aydınlatan ışığa gözleri o kadar alışmıştı ki arkasındaki kapının açılmasıyla odaya dolan yoğun aydınlık onu birden afallattı.

İçeri giren ufak tefek genç adam, yazarın oturduğu taburenin önüne üzerinde bir tas yemekle, bir bardak su olan tepsiyi küt diye bıraktı. Arkasına dolanıp bağlı ellerini çözdü. Yazar, tasın içindeki tatsız, çorbamsı şeyden bir-iki kaşık içti. Artık kusacak gibi olmuyordu, alışmıştı bu tada. Sonra da üzerine bir bardak su. Damak samimi bir riyakârdır demişti bir arkadaşı, ne versen alışır zamanla. Aldığı kiloları vermek için başlayacağı sıkı diyet öncesi arkadaşı onu böyle motive etmişti. Zira listedeki yulaf ezmesiyle haşlanmış brokoliye başka türlü katlanamazdı. Diyetin yanı sıra, haftada dört gün düzenli yürüyüşler de yaparak kısa sürede şuraya tıklımadan

önceki formuna kavuşmuştu. Yeni öykü kitabının hazırlıklarını yapıyordu aynı günlerde. Bu kez diğer kitaplarından farklı olarak, birbirine omurgadan bağı, ama aynı zamanda bağımsız okunduğunda da okura başı-sonu eksik hissi vermeyecek türden öyküler yazıyordu; bir yanıla birbirine kenetli, bir yanıla tümüyle ayrık. Zaman zaman bocalasa da denemeye değer diye düşünüp yılmadan yazmaya devam etmişti. Öykülerinde genellikle karakterlerden çok, durumları vurgulamayı severdi, ama bu kitabında anakarakteri merkeze yerleştirip, kurguyu tümüyle onun etrafına örüp yaymayı tercih etmişti.

Ufak tefek genç adam yemek tepsisini bıraktığı gibi yine aynı sertlikle önünden çekip aldı. Sonra tekrar arkasına dolanıp ellerini bağıladı. Tepsiyle birlikte içeri dolan ışığı da alıp kapıyı çekip çıkıp gitti. Odaya şimdi yine küçük delikten sızıp, toz bulutuyla dans eden ışık huzmesi hâkim olmuştu. Başını tavana doğru kaldırıp, gözlerini kısarak ışık koridorunda oynayan toz zerreciklerini izlemeye koyuldu. Yapacak hiçbir şeyi olmayan –ki sınırları içinde bulunduğı bu odada gerçekten yapacak hiçbir şeyi yoktu– aylak biri gibi hissetti kendini. Yaşamının hiçbir zamanında aylaklık etmeye fırsatı olmamıştı, belki de bu yüzden öykülerindeki anakarakterleri böyle boş boş oturup toz zerreciklerini izleyen amaçsız bir adam olarak kurgulamayı aklından hiç geçirmemiş, tam tersine onlara çok koşturmacalı, tempolu bir hayat biçmişti. Son yazdığı öyküdeki yan karakter hariç, hepsi son derece dinamik, aktiftiler. İnzivaya çekilmiş, üst kattaki dairesinin pencerelerini ışık girmesin diye tümüyle duvar ördürmüş, sadece küçük bir hava deliğı açmış bir meczuptu yan karakter. Büyük şehrin insanlara dayattığı aşırı ritimli hayatla başa çıkabilme seanslarına

bir çeşit gönderme olarak; anakarakterine her akşam binaya girerken, meczubun duvar örülü penceresine baktırıp “Böyle meczup gibi tıklıp kalmaktansa, doludizgin süren yaşamıma şükretmeliyim,” dedirten, içsel ferahlamasına yardımcı bir figürdü sadece.

Az sonra kapı yeniden açıldı, genç adam hırslı adımlarla odaya girip yazarın karşısına dikildi. Cüssesine göre ayakları büyük, diye aklından geçirdi yazar. İçinde bulunduğu durumda aklından geçirebileceği en mantıklı, anlamlı düşünce bu olmuştu sadece. “Böyle olması gerekmezdi yazar!” Öfkenin ABC’sini öğrenmeye çalışan acemi bir NLP kursiyeri gibi neredeyse tıslayarak konuşuyordu. Birkaç yıl önce yazdığı öykü için NLP hakkında bir hayli araştırma yapmıştı; “neyi düşünür ya da neye odaklanırsanız onu elde edersiniz, çekim yasasına göre düşünceleriniz gerçekleşmek zorundadır” gibi öğretilerin yanı sıra çeşitli teknik ve stratejilerden haberdar olmuştu.

Genç adam cebinden çıkardığı sigarasını yakıp, arka arkaya birkaç nefes çekti. Sigara içmeyi biliyor bu adam, diye düşündü yazar. Aldığı her nefes, karşısındakinin sigaraya başlama sebebi olabilecek denli karizmatikti. “Şu an biliyor musun dışarıda güneşli bir hava var. Çıkıp bir bankta oturup sohbet edebilirdik, az ilerdeki çaycıdan iki çay söyleyip denize ve güneşe karşı çaylarımızı keyifle yudumlayabilirdik, öyle değil mi yazar, bunları yapabilirdik. Ama buradayız, ikimiz de bu küf kokan pislik yuvası yapının içine hapsedik. Bunun sorumlusu kim? Hadi cevap ver bana, biz neden buradayız yazar?” Tıslamanın bir adım ötesine geçmiş, sesi şimdi daha

gür ve öfkeli çıkıyordu. Odanın içinde homurdanarak volta atmaya başladı, bir tur, iki tur, üç tur. Sonra aniden durup yazarın oturduğu taburenin önüne çöktü. “Elinde birçok imkân vardı... kelimeler, onca kelimeler... kelimelerden yığınla cümleler... ya hayal gücü... o sınırsız bir güçken, neden yazar neden?”

Hırsla çöktüğü yerden kalktı. Tavandaki küçük deliğı eliyle işaret ederek, “Bir meczup... Beni bir meczup yaptın. Başkalarının baktıkça kendi haline şükredeceğı bir yaratık. Bak bana yazar, pencerelere duvar ördüren bir zavallıya benziyor muyum?..” Siyah takım elbisesi, beyaz gömleğı ve gri kravatıyla bir meczuptan çok, bakımlı genç bir işadamı havası vardı. Genç adam son bir nefes daha çektikten sonra sigarasını yere atıp hınçla ayağıyla ezdi. Anlık duygu geçişleri yaşıyor, öfkesiyle üzüntüsü birbiriyle yarışlıyordu. O yorgun ve çatalanmış sesiyle derdini anlatmaya çalışırken, yazar sessizliğe bürünmüş, sadece dinliyordu. Ona verecek makul ve mantıklı bir cevabı yoktu. Tarantino filmlerinden birinin içindeymiş ve az sonra bir Wilhelm çığı odada yankılanacakmış gibi hissediyordu.

Tatlı bir ürpermeyle gözlerini açtı. Yine kanepede uyuyakalmıştı. Olduğı yerden doğrulup geniş geniş esnedi. Kahve makinesinin düğmesine basıp balkona çıktı. Akşam başlayan yağmur hız kesmeden yağmaya devam ediyordu. Gözlerinin içine yağmur damlaları düşecek kadar başını kaldırıp, derinlik duygusunu altüst eden gökyüzüne bakmaya çalıştı. Tenine hızla çarpan damlalar ve az sonra içeceğı kahve onu kendine getirebilirdi. Yazar bir süre öylece balkonda kalıp, yağmurlu

ve serin bu sonbahar sabahının tadını çıkartmaya çalışırken, bir yandan da gördüğü rüyayı unutmamak, hafızasına iyice kaydetmek için zihninde gezdiriyordu. Rüyalar her zaman gerçekleşmezdi kuşkusuz, fakat yeni ve güzel öyküler çıkabilirdi içlerinden. Kahve makinesinin sesiyle irkildi. Mutfağa geçip şekersiz bir fincan kahve alıp hiç beklemeden yudumladı. Yazara göre, sıcak ve taze kahvenin damağında bıraktığı bu tadı yeryüzündeki başka hiçbir şey veremezdi. Çalışma odasına doğru ilerlerken koridor boyunca bir yandan da ısıklıkla Twisted Nerve solosu atıyordu. Keyfi iyiden iyiye yerine gelmiş, uykusunu almış, zihni berraktı. Bilgisayarının başına geçti, artık yazmaya başlayabilirdi:

Yazar kaç gün, kaç saat, kaç hafta, velhasıl kaç zamandır buradaydımın hesabını yapamayacak kadar yorgun ve halsiz hissediyordu kendini. Tavandaki fare deliği kadar pencereden güneşin devrini takip ederek geceyi gündüzü ayırt edebilecek şuur düzeyini kaybediyordu yavaş yavaş. Burada olanların tek bir mantıklı açıklaması yokken, zaman mefhumunun da haliyle bir anlamı kalmıyordu yazar için ...

Yol Boyunca

Bugün bana eşlik etmenize çok sevindim. Size bir öykü anlatacağım birazdan, ama önce son hazırlıklarımı bitirmem lazım. Bir saat sonra randevum var, yol boyunca da öykümü anlatırım; keyifli olur, tek başıma canım sıkılıyor.

Ayakkabılarımı giydikten sonra hazırım, kapımı kilitleyip kendimi sokağa bırakabilirim. Hava yağışlı. Bu havada spor ayakkabı uygun düşmez ama neyse, şimdi bunu düşünecek halde değilim, zaten çok vaktim yok. Tamam, oldu işte, deliğe soktuğum metal parçasını iki kez döndürdükten sonra artık kendimi sokağa atma zamanı geldi demektir... Bugün size müthiş bir öykü anlatacağım; dediğim gibi, birazdan.

Yağmur çiseliyor. Yanımda şemsiye yok. Açıkçası çok biçimsiz bulduğum bu nesneyi kullanmayı hiç sevmem. Açıp kullansan bir dert, sağını solunu sıvazlayıp kapattıktan sonra kolunun altına sıkıştırıp taşısan başka bir dert. Sinir bozucu bir eşya. Bu yüzden hava yağışlı olsa da kolay kolay şemsiye almam yanıma. Zaten doğru dürüst bir şemsiyem olmadı bugüne kadar. Gider ucuzundan alırım; onun da birkaç kullanımında telleri yerinden çıkar, bir tarafı yukarı, bir tarafı aşağı doğru eğrilir büğrölür, beni deli eder. Küçükçük deliklerinden

fırlayan teller her an benim ya da bir başkasının gözüne batacakmış gibi sallanır durur. Çıkan telleri ait oldukları oyuklara sokuşturup, sabırla bir süre daha kullanmaya çalışırım. Fakat sonunda ne şemsiyenin sabrı kalır ne de benim. İkimiz de zıvanadan çıkarız! İşte böyle anlarda o şekilsiz aleti ilk rastladığım çöp konteynırına inanılmaz bir keyifle fırlatır atarım. Anlayacağınız şemsiyeyle hukukumuz bu minvalde sürüp gitmiştir yıllarca; kısacası, ne saygın bir şemsiyeye sahip olabilirdim ne de saygın bir şemsiye kullanıcısı olmayı başarabildim. Neyse, birazdan size bir öykü anlatacağım, müthiş bir şey!

Dışarı çıkıp insanların, araçların arasına karışmak çıldırtıyor beni, yüreğim sıkışıyor. Yoo, panik atak değilim. Benimki daha çok panik kısmıyla ilgili. Sürekli yetişmem gereken yerler, aciliyeti olan işler ve bütün bunlara karşılık hep çok az zamanım vardır. Hal böyle olunca da kendimi sokağa attığım ilk saniyeden itibaren koşuşturma eylemini gerçek anlamda uygulamak zorundayım. İşte panik kısmı burada ortaya çıkıyor. Etrafımda benden başka kimsenin koşturmadığını, hatta ağır aksak yürüdüğünü, salındığını gördüğümde ise çıldırma evresine ulaşmış oluyorum. Ha bu arada, size birazdan bir öykü anlatacağım, unutturmayın bana!

Benim dışımda tüm insanlığın bu denli rahat oluşundan dolayı çıldırınca da her seferinde yolda kendi kendime söylenmeye başlıyorum. Hayır, ruh ve sinir sağlığım yerinde çok şükür. En azından henüz bu konuda yetkili merciler tarafından verilmiş bir raporum yok. Kimbilir belki de kafayı yemişimdir; aman neyse, bundan size ne? Hem birazdan size bir öykü anlatacağım, çok heyecanlı!

Nihayet banliyö istasyonuna gelebildik. Gördünüz değil mi, insanlar ne kadar rahat, nasıl da sağımda solumda kuğu gibi süzülüyorlar? İstasyon ve onların müstesna aygıtları trenler! Yeryüzünün en ilkel iki aracı hangileridir biliyor musunuz? Bilmiyorsunuz tabii, durun söyleyeyim: Birincisi Nuh'un Gemisi, ikincisi ise bizim banliyö hatlarının vefalı, hurda yı-ğını araçları trenlerimiz. Evet, şaka yapmıyorum, gülmeyin, tamam bu beni de güldürmüyor değil ama böyle bir saptamada bulunmaktan da kendimi alıkoyamıyorum. Siz hiç onlardan bir tanesine bindiniz mi? Gülümsemenizden bunu tahmin etmiştim; bu durumda onları size anlatmak biraz güç olur.

Hem ben size bir öykü anlatacağım birazdan, şimdi trenlerle vakit kaybetmeyelim; ama önce şu koltuklardan birine oturmak istiyorum, buraya ulaşana kadar nasıl koşuşturduğumu gördünüz, doğrusu çok yoruldum. Hay Allah, karşı koltukta kucağında küçük çocuğuyla oturan kadın eski bir arkadaşıma ne çok benziyor, onun dişisi sanki. Yaradan, kâinatı her şeyi çift yaratmıştır, denir; bu kadın da arkadaşımın diğer teki galiba... Cinsiyetleri aynı olanların birbirine benzemesini anlamak kolay; ama farklı cinsten olup da bu denli benzeşenlerini kavramak zor iş. Kadından gözümü alamıyorum. Birazdan hakkımda pek normal olmayan fikirlere kapılacağından eminim. Şimdi durduk yerde, hiç tanımadığım, bir daha da karşılaşma olasılığım belki de söz konusu bile olmayacak bir insanın zihnine kişiliğime dair anormal fikirler koymanın gereği yok. En iyisi dışarıyı seyretmek. Evet öyle yapmalıyım. Yaşı da bir hayli geçkin gibi...

Kucağına oturttuğu çocuğun annesi olma ihtimali biraz zayıf. Yoo, bu az önce trenlerle ilgili yaptığım saptama gibi tamamen kişisel bir kanaat değil, fizyolojik olarak bu yaşta bir çocuğa sahip olması gerçekten biraz zor. Belki de evlat edinmiştir ya da şu koruyucu annelerden biridir. Bu arada, neden “annesi olabilir mi acaba” diye düşünüyorum ki, anneanne ya da babaanne de olabilir. İyi ama şu ufaklık kafamı karıştırıyor; arada bir başını kaldırıp “anne” diye mırıldanıyor. Ha, unut-tum sanmayın, size öykümü anlatacağım, birazdan.

Gözlerim dönüp dolaşıp kadını buluyor, böyle olmayacak. Başımı cama yaslayıp biraz uyuklarsam, o benden, ben de ondan kurtulmuş oluruz. Ama ufaklık pek rahat vereceğe benze-miyor. Ayakları neredeyse kucağımda, kadın kaç kez uyardıysa da çocuğun hiç söz dinlediği yok. Şimdi de mızırızlanıyor, ne istiyor bu çocuk, dayanamayacağım, gözlerimi açıp olana bitene bakmam lazım. İşte yine kadınla göz göze geldik.

“Sizin gibi uyumak istiyormuş.”

“Anlayamadım?!” Gerçekten anlayamadım! Şaşkınlıkla gözlerim iyice açılmış, patlak patlak kadına bakıyorum.

“Sizin gibi başını cama yaslayıp uyumak istiyormuş.”

Ha, şimdi oldu. Ufaklık bana özenmiş.

“Yok sen öyle uyuma, başın ağrır, bak benimki de ağrıdı, başını koy... Siz büyükannesi misiniz?”

“Ben mi?! Hayır, teyzesiyim!”

İşte bu hiç iyi olmadı. Kaskatı kesildim bir anda. Kadının zihnindeki anormal kişiliğine kabalığı da ekledim. Baltayı taş a vurmak ne kelime, taş unufak yaptım ... Öf, çok canım sıkıl-

dı, gerçekten densizlik ettim. Yüzüm kızardı mı bilmiyorum ama ezilip büzülmeden konuşmamı sürdürmem lazım... Kendimi biraz koyverirsem hiç toparlayamam.

“Teyzenin omzuna başını koy, öyle uyu, olur mu?” Biraz da gülümseyeyim, evet sanırım oldu.

Neyse ki ineceğim istasyona geldik. Yağmur dinmiş, ama serinlik çıkmış, üşüdüm. Trende buz gibi terler döktükten sonra bu soğuk beni iyice donduracak belli ki. Şu önümdeki adamı görüyor musunuz? Yolu ortalayarak yürüyor.

Önünüzde böyle yürüyen biri varsa ve yol da darsa işiniz çok zor demektir. Ne sağından ne de solundan geçip gitme şansınız yoktur. Bakın üstelik nasıl da ağır adımlarla ilerliyor, yine yüreğim sıkışmaya başladı. Böyle durumlarda tank gibi adamın üzerinden geçmeyi öyle çok arzularım ki... Çok mu sadistçe oldu?! Şiddete karşısınız, elbette ben de karşıyım. Fakat bir de şöyle düşünmeye ne dersiniz? Adam son derece isteksiz yürüyor, belli ki halinden hiç memnun değil. Mümkün olsa da “şuradan ne ileri ne geri bir adım kılmıdamasam” der gibi bir hali var. Bu durumda onu yere yapıştırıp kalkamayacak hale getirmekle iyilik etmiş olmaz mıyım?! Her neyse boşverelim şimdi bunları, size birazdan çok komik bir öykü anlatacağım.

İlerde sağda her tarafı camla kaplı binayı gördünüz mü? Randevum o binanın dördüncü katında. Bir nakliye firması. Muhasebe müdüründen aldığım bu beşinci randevu. Önceki dört randevum türlü nedenlerle iptal edildi; beyefendi ya

toplantıda, ya ani bir iş dolayısıyla yurtdışında ya da “biraz rahatsız bugün gelemeyecek” gibi bir sürü zırvalıkla!

Verilen sözler neden hiç tutulmaz, tutulmayacaksa neden söz verilir, bu kaypaklıklara niye gerek duyulur, anlayabilmiş değilim. Haklısınız, koşuşturmalarımın çoğu boşuna. Bu tür randevulara yetişebilmek için verdiğim mücadele, bir yığın saçmasapan mazeret karşısında kendimi aptal gibi hissetmekten başka işe yaramıyor. Yine de neden mi vazgeçmiyorum? Çünkü inanmalıyım, buna mecburum. ‘İnanmak’ benim tek şansım... Anlıyorsunuz değil mi?..

İşte geldik, artık vedalaşmak zorundayız, yol boyunca bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, güzeldi...

Öykü mü?! Buna inanmışsınız, güldürdünüz beni! Sizi kandırdım, anlatacak bir öyküm yok. Sadece... yalnız koşturup durmaktan çok bunaldım, arkadaşım olun istedim. Belki başka zaman anlatacak bir şeylerim olur. Fakat şimdi gitmek zorundayım, ısrar etmeyin, gecikiyorum. Bu yaptığım kaypaklık mı?! Buna cevap vermek istemiyorum, lütfen burada ayrılalım. Durun, ne yapıyorsunuz, çekin ellerinizi üzerimden, bu yaptığınız size hiç yakışmıyor!.. Hem az önce şiddete karşı olduğunuzu söylememiş miydiniz! Biri polis çağırırsın, kimse beni duymuyor mu, adam yakama yapıştı kimse görmüyor mu?! Bırakın beni!

Oldukları yerde dondurulmuş gibiler; kahretsin! Ne oldu bu insanlara böyle?!

Yardım edin!.. Yardım edin!

İt Yangını

Hayvanlar âleminin en çok sevdiğim, hatta tek sevdiğim yaratıklarıydı köpekler. Sınır tanımayan, eşine az rastlanır bir hayranlıktı benimkisi. Henüz küçük bir çocukken, yaşıtılarının yanlarına yaklaşmakta tereddüt ettiği, hatta çoğunun korkudan annelerinin eteklerine sarıldığı bu hayvanlarla gayet iyi anlaşıyor, o sıralar kavrayamadığım sessiz bir bağ kuruyordum. Türü, boyu posu, huyu suyu ne ve nasıl olursa olsun aldırış etmeksizin yanlarına yaklaştığımda, sanki kendilerindenmişim gibi beni benimsiyor, yüzümü gözümü sevgiyle ya-lıyorlardı. Onlara olan düşkünlüğüm ve aramızdaki bu garip yakınlık zaman zaman ailemi ve çevremdekileri tedirgin etmiyor değildi. Hatta ikiden fazla ayağa sahip tüm yaratıklar-dan “Ayy, içimi ürpertiyorlar!” diyerek korkan zavallı anneciğimin beni köpeklerden uzaklaştırmak için gösterdiği çabayı yaşamımın sonuna dek unutmayacağım. Ama şimdi bunları anlatmak istemiyorum.

Çocukluktan ergenliğe geçtiğim dönemde köpeklere olan il-gim farklı bir boyut kazanmaya başladı. Artık onları sadece sevmekle yetinmiyor, haklarında bilimsel birtakım bilgiler toplayıp, her tür için kendimce bir çeşit veritabanı oluşturu-

yordum. Bedensel özellikleri, ölçüleri, tüyleri, yaşlarına göre tüylerinin uzama oranı, dişleri, patileri benim için ciddi bir araştırma-inceleme konusuydu.

Teorik yollardan onları böyle tanımaya çalışırken, sınıftan bir arkadaşımın pratikte bir köpek sahibi olduğunu öğrendiğim an ise aldığım kararla yaşamımın tamamen değişeceğinden habersizdim tabii. Arkadaşım köpeğini anlatırken, ben anne-mi nasıl ikna edeceğimi düşünüp, yalvarıp yakarma provaları yapıyordum.

O gün eve varır varmaz derslerimi hızla bitirip, sabırsızlıkla akşam olmasını bekledim. Saat 8'i gösterdiğinde sokak kapısının kuş gibi öten zili nihayet çaldı. Olduğum yerden ok gibi fırlayıp kapıya yöneldim. Annem çalışan bir kadındı ve her akşam işten eve yorgun argın ve ille de elinde birkaç poşetle dönerdi. Elindeki poşetleri son derece düşünceli, fedakâr bir oğul olduğumu gösterircesine hızla alıp şaşkın bakışlarının dudaklarının arasına yansımaya izin vermeden bir çırpıda mutfğa bıraktım. Kısa süren rutin hatır sormalardan sonra ona bir köpek istediğimi söylediğimde “Ne?!” diye haykırışı hâlâ kulaklarımda.

Evde birkaç hafta süren istek-ret maratonunun zaferimle sonuçlandığı gün hiç vakit kaybetmeden petshop'a gittim. İri cüssesi ve muhteşem kıvılcık kahverengi tüyleriyle bir yaradılış harikası olan İrlanda setter'ını görür görmez kararımı verdim. Köpeğimle birlikte dükkândan çıkıp yola koyulduğumuz o an dünyanın en mutlu insanıydım. O günden sonra derslerimin dışında artık bütün zamanımı köpeğimle geçiriyor, oyunlar

oynuyor, bir yandan da bilimsel çalışmalarımı onunla yaptığım birtakım deneylerle geliştiriyordum. Böylece, oluşturduğum veritabanına her gün yeni bilgiler ekliyordum. Yine de her şeyin çok yolunda gittiği söylenemezdi. Asi ve inatçı ruha sahip köpeğime tuvalet alışkanlığı kazandırmanın zor olduğunu biliyor fakat bunun üstesinden gelebileceğimi düşünüyordum. Ancak annemin hoşgörüsüzlüğünü hesaba katmayı akıl edememiştim. Ve sonunda annem otoritesini devreye sokarak onun evden derhal gitmesini emretti. Yalvarıp yakarmalarım bir işe yaramadı. Mahallemizdeki kuşçu dükkânının sahibi Osman Amca'nın Çatalca'daki çiftlik evine yaka paça gönderilmesine engel olamadım. Annemle aramızdaki soğuk savaş süreci böyle başladı. Sonradan şiddetini zaman zaman sert bir biçimde birbirimize hissettireceğimiz bir savaştı bu.

Lise son sınıftaydım ve o günden sonra dersleri boşvermiştim. Okula da gitmiyordum. Bütün günümü odamda, köpeğimden artakalan anılar ve topladığım bilgilerle geçiriyordum. Müdür, çalıştığı işyerini arayıp devamsızlığımı, böyle giderse okuldan atılacağımı söylediği gün, annem savaşın en acı darbelerinden birini aldı. Onun tüm baskılarına, zorlamalarına rağmen okula gitmedim. Bir süre sonra mevcut verilere yenilerini ekleyerek çalışmalarına hız verdim. Artık tüm zamanımı köpekler hakkındaki çalışmalarına adanmıştım. Sokaklarda, parklarda gördüğüm bu yaratıkları büyük bir ciddiyetle izliyor, notlar alıyor, aldığım notları evde kitaplardan okuduklarımla karşılaştırıp, benzerlikleri, karıştıkları tespit edip bir sentez oluşturunuyordum. Elimde neredeyse bir ansiklopediyi dolduracak kadar doküman vardı. Ancak bunlar beni tatmin etmiyor, her geçen gün bir şeylerin eksikliğini

daha fazla duyuyordum. Ne olduğunu çözemediğim bu durum beni rahatsız ediyor, uykularımı kaçırıyordu.

Annemle aramızda yaşanan savaşa okuldan atılmamla iyice kızışmıştı. O kendi cephesinden stratejik değeri yüksek, sert bir hamle yaptı: “Madem okumayacaksın, bu durumda bir işe girip çalışmak zorundasın. Evin geçimine katkıda bulunarak yükümü hafifletmelisin!” Bir işte çalışmaya hiç niyetim olmadığını söylediğimde tavrım çok netti. Aynı netlikle karşılık geldi: “O halde benden beş kuruş dahi harçlık alamazsın. Ne yaparsan yap ama sakın benden para dilenme.”

İkimiz de kartlarımızı açık oynuyorduk. Kaçak güreşmek ne ona ne de bana göre değildi zaten. Bundan sonra beni daha zor günler bekliyordu. Artık parasızdım. Ama bunu çok fazla dert etmemeye çalışıyordum. Çünkü beni rahatsız eden o şeyi hâlâ çözememiştim; şimdi bununla ilgilenmeliydim.

Bir öğleden sonra pencereden dışarıyı seyrederken, bir sokak köpeğinin kaldırımın kenarına işediğini gördüğümde zihnimde bir ışık yandı. Sıkıntımın nedenini çözmek istiyorsam onları daha iyi tanıyıp anlayabilmek için bir köpek gibi yaşamalıydım. Evet, bir köpek olarak yaşarsam çok daha elle tutulur bilgiler edinebilirdim. Bir köpeğin patileri arasında tuttuğu kemiği yalarken aldığı damak tadını hissetmek, sokakta, cadde de bir ayağını kaldırarak, kimseyi umursamadan işerken takındığı o pervasızca tavrı duyumsamak, dişi bir köpekle çiftleşirken yaşadığı o hazzı almak nasıl bir şeydi?.. Kâğıt üzerinde yazılı çizili bir sürü bilgi vardı. Ama benim için bunları yaşamadıktan sonra bilgi sahibi olmanın hiçbir önemi yoktu.

Bütün bunları, ancak bir köpek olarak anlayabilirdim.  şte o zaman tam anlamıyla bilgi ve fikir sahibi olabilirdim. Tatmin-sizliğimin sırrı buydu, kafamda yanıtlayamadığım soruların cevabı bu gerçekte gizliydi. Bir köpek olmalıydım. Bu fikrin beynimde bir  im ek gibi çaktığı o andan sonra Tanrı'ya yal-varmaya ba ladım, bir günlüğüne bir köpek olarak soluk alıp vermek için... Sadece yirmi dört saat. Bu kadarı yeterliydi.  s-telik Tanrı için bu zor olmasa gerekti. Her şeyi yaratan için bu halledilemeyecek bir mesele değildi. Bunu yapabiliirdi.

Günlerce Tanrı'ya niteliğine yönelik çeşitli sıfatlar yükleyerek yaptığım –yalakalık da diyebilirim– yakarı larım bir sabah karşılığını buldu. Gözlerimi açtığımda kıllı bir beden olarak yatağımda yüzüstü yatar vaziyetteydim. İnanamıyordum, ta-mamen bir köpek bedenine sahiptim. Yataktan inip aynanın karşısında kendimi izlemeye ba ladım. Evet, Tanrı varlığını bir kez daha kanıtlamak istercesine tüm maharetini gözle-rimin önüne sermi ti. Ona ne kadar teşekkür etsem azdı, o yüzden etmedim. Kendimi seyretmeye doyamıyordum, ama artık bir an önce dışarı çıkmalı, sokaklarda yapıp hissetmek istediğim her şeyi denemeli, bir köpek olarak o günü doya doya ya amalıydım.

Sokak kapısını açmakta epeyce güçlük çektiğimi itiraf etmeli-yim. Bir hayli zorlandıktan sonra kapı kolunu nihayet patile-rimle aşağı doğru bastırıp açtığımda içimden “ şte bu kadar” diye geçirdiğimi hatırlıyorum. Kolayca merdivenlerden inip dış kapıya vardım. Artık sokaklara, caddelere aılmalıydım.  nce kahvaltı etmeliydim. Evimizin bulunduğu sokağın sonu caddeye açılıyordu. Yol boyunca sıralanan esnaf lokan-

talarının çöplerini karıştırırsam belki bir parça kemik bulabilirdim. Nitekim öyle de oldu, gördüğüm her çöpü karıştırı karıştırı güzel bir kemik bulmayı başardım. Onu patilerimin arasına almakta hiç güçlük çekmedim. Her yalayıp kemiririmde damağımdaki tat hiç fena değildi doğrusu. Çok sevdiğim kıymalı patates yemeğini yerken duyduğum bir zevkle kemiriyordum kemiği. Üstelik yavaş yavaş bir doygunluk hissi belirmeye başlamıştı.

Bu harika bir öngelişmeydi. Sanırım her şey düşündüğüm gibi devam edecekti. Karnımı doyurduktan sonra kaldırımda ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Beni görünce korkan çocuklar neyse de, sağımdaki solumdaki kimi yetişkinlerin, hele erkeklerin ürküp bana bakmamaya özen göstererek yanımdan korkak adımlarla süzülüşleri çok eğlenceliydi.

Dört yol ağzına geldiğimde çişim de gelmişti. Bir sürü insan ve arabanın bulunduğu bu noktada o pervasız tavrı takınarak tadını çıkara çıkara işeyebilirdim. Ortalığa şöyle bir göz gezdirdikten sonra kaldırıma eşit aralıklarla dikili cılız ağaçlardan bir tanesinin dibini gözüme kestirdim. Kendimden emin adımlarla ağaca yöneldim. Patilerim toprak zemine temas ettiğinde artık yerimi almış, çişimi yapmaya hazırdım. Etrafa karşı son derece kayıtsız halde, keyifle işedim. Kemikle ettiğim kahvaltının ardından yaşadığım bu ikinci deneyim de güzel geçmişti. Fakat arka ayağımı kaldırmamış ve zemini koklama ihtiyacı hissetmemiştim. Oysa erkek köpek idrarını mümkün olan en uzak mesafeye ulaştırmak için arka ayağını kaldırarak işer ve idrarı ne kadar uzağa ulaştırırsa, diğer köpeklere karşı hâkimiyet alanını da o kadar genişletmiş olurdu.

Koklamak ise, aralarında bir tür sosyal bilgi toplama hareketiydi. Birbirlerinin işlerini koklayarak kendi içlerinde bir hiyerarşı oluşturuyor ve düzenlerini böylece devam ettiriyorlardı. Bense bu çok önemli güdüsel iki ana noktayı uygulamamıştım. Fakat bunun üzerinde çok fazla durmak istemedim. Ne de olsa sadece yirmi dört saatim vardı ve zamanımı iyi değerlendirmeliydim.

Ufak tefek ayrıntıları ertesı gün düşünmesi için insan-ben'e bırakıp parka geçtim. Günün o saatinde park haliyle boş sayılırdı, etrafta birkaç yaşlı adamla, benden biraz daha irice iki köpekten başka kimse yoktu. Köpeklere doğru yol aldığım sırada heyecanlıyđım. Gözlerimiz birbiriyle keşiştiğinde iletişimin ilk adımı atmış olduk. şimdi üçümüz birlikte parkta serseri  genç gibi dolaşıyor, ara ara birimizin durup eşelediği toprağa diğerlerimiz de dönüp dikkat kesiliyor, sonra yine sağlı sollu gezintilerimize devam ediyorduk. Bir ara parkın kapısından içeri gölge gibi süzülerek başka bir köpek daha geldi. Bir dişiydi. Arkadaşlarım hemen ona doğru havlayarak koşmaya başladılar. Ben de bir anlık duraksamadan sonra arkalarından koşup yanlarında bitiverdim. Araştırmalarım sayesinde dişi köpeklerin çiftleşme zamanının henüz gelmediğini, bunun için daha iki aylık bir sre olduğunu biliyordum.

Dolayısıyla gelen dişi köpeği izleyip onunla sıradan bir arkadaş olmaktan başka çarem yoktu. O günü akşama kadar bu üç köpeğin peşinde geçirdim. Zaman zaman çöpleri karıştırıp yiyecek artıklarını kokluyor, hoşumuza giderse önce yalıyor, ardından iştahla yiyorduk. Sonra yine serseri gezintilerimize devam ediyor, arada تنها bulduğumuz bir köşeye serilip yatıyorduk.

Geceyarısına doğru evimizin iki sokak arkasındaki sokağın en gösterişli evinin bahçe duvarının dibinde ben yorgun ve ürkek adımlarla volta atarken, onlar uykuya çekilmişlerdi. Yorgun olmama rağmen bir türlü uyuyamıyordum. Korkuyordum. Bir köpek olarak gecenin o saatinde korkmamam gerektiğini bildiğim halde yine de korkuyor, bundan kendimi alamıyordum. Bir tuhaflık olduğunu sezinliyordum. Sabah ayağımı kaldırmadan ve koklamadan çişimi yapışımla şu anki korkum hiç de bir köpeğe özgü haller değildi. Bütün gece gözümü kırpmadım. Gün daha ışımadan arkadaşlarımın yanından ayrılıp evimizin önüne geldim. Birazdan yirmi dört saatim dolacaktı. İnsan bedenime geri döner dönmez önce iyi bir uyku çekmeyi düşünüyordum. Kendime geldikten sonra oturup bütün gün edindiğim izlenimleri, deneyimleri bilgisayara aktarırdım nasıl olsa.

Günün ilk ışıkları sokağa düşüp ortalık aydınlandığında yirmi dört saatim dolmuştu, artık bedenime geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Dönüşümümün bodrumda olması gerekiyordu. Bunu kimse görmemeliydi. Karanlık, rutubet kokulu bu mekânda uzun bir bekleyiş başladı benim için. Yukarıdan gelen ayak seslerinden, hareketlilikten anladığım kadarıyla artık herkes yeni doğan günün gereklerini yerine getirmeye başlamıştı. İnsanlar işlerine, okullarına, olmaları gereken yerlere gidiyordu, bense hâlâ kılı bir bedenle, köpek homurdanışlarıyla bodrumun en izbe köşesinde bir insana dönüşmeyi bekliyordum. O gün ve bütün gece bekleyişlerim faydasızdı. Dönüşümüm gerçekleşmiyor, paniğim her geçen dakika biraz daha artıyordu. Ertesi sabah sokağa çıkmaya karar verdim. Acıkmıştım. Yiyecek bir şeyler bulmam gerekiyordu. Bir önce-

ki gün yaptığım gibi yine lokantaların çöplerini karıştırmaya başladım. Bir kemik ya da yemek artığı, ne olursa olsun bir şeyler yemeliydim. İnsan-ben'in de açlığa hiç tahammülü olmadığını düşündüm. Karnımı doyurduktan sonra çişimi yapmak için uygun bir yer bulmaya çalıştım. Evvelki gün yaptığım yere yapamazdım. Orası çok kalabalıktı. O gün farklı bir deneyimin verdiği coşkuyla hiçbir şeye aldırış etmeksizin yapmıştım ama bugün utanıyordum. Kuytu bir yer semeliydim. Bunun için en uygun yer parktı. Oraya doğru hızla yol aldım. Çevreyi şöyle bir taradıktan sonra, parkın bitimindeki duvar dibinin bu iş için uygun olduğuna karar verdim. Eylemime başlama-dan önce durup tekrar ortalığı bir s zd m ve ardından nihayet işeyebildim. Rahatlamıştım. Fakat dönüşümün gerçekleşme-sinden dolayı huzursuzdum, yaşadığım birkaç tuhaflık da kafama takılıyordu. Yolunda gitmeyen bir sürü şey vardı. Ne-den insan bedenime geri d nemiyordum? Neden bir köpeğin içgüdüsel olarak yaptığı şeyleri yapamıyordum? Bütün bunları düşünerek sokaklarda dalgın adımlarla yürüdüm durdum.

Belki birazdan, belki akşam, belki yarın sabah dönüşüm gerçekleşir diye beklerken günler gelip geçiyordu. Köpek olduğum o ilk günkü sevincim, coşkum yerini paniğe ve üzüntüye bırakmıştı. Yaşamımın bundan sonraki kısmını bir köpek olarak geçirmek düşüncesi beni kuşkusuz çok korkutuyordu. Ancak her şeye rağmen d n ş m m n gerçekleşeceğine inanıyor, sabırla o  n  bekliyordum.

Köpeğe d n şt ğ m den bu yana iki yıl geçti ve artık  mit-sizim.

Yaşamım bir köpek olarak sonlanacak. Bir belediye zabı-

tasının elindeki zehir dolu iğneyi acımasızca baldırıma batırmasıyla ya da ölüm nedenim belirsiz şekilde bir kaldırım köşesinde leşim bulunacak. Ölmek neyse de, çok özlediğim annemi bir daha sımsıkı sarılıp yanaklarından öpemeyeceğim gerçeği beni çıldırtıyor. Annemi, evimizi, arkadaşlarımı çok özledim. Aslında annemi her gün görüyorum. Her sabah ve akşam, sokağın, beni görüp de korkmaması için gizlendiğim köşesinde durup onu izliyorum. Bu arada mahalledekilerin hakkımda çıkarttıkları dedikoduları da duyuyor, annem için çok endişeleniyorum.

Söylediklerine göre, zavallı kadıncağızın it delisi oğlu, okuldan atıldıktan sonra iyice itlere takmış kafayı, tabii sonunda da taktığı kafayı yiyip evden kaçmış. Kadının onu bulmak için yapmadığı kalmamış. Ama nafile. Oğlanın esamesi yokmuş ortada. Şimdi talihsiz kadın sinir tedavisi görüyormuş. Eee kolaymıymış, ne olursa olsun, evlatmış bu, deli meli, ilelebet yürek yanığı bırakmış anacığında.

Hakkımda böyle konuşulduğunu duydukça kahroluyorum. Ama elimden hiçbir şey gelmiyor. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, arka sokakta oturan, bana tek sevgi gösteren, yiyecek verip karnımı doyuran yeşil gözlü kıza âşık oldum. İnsanken aklım hep köpeklerde olduğu için kızlarla pek ilgilenmemiştim. Oysa yakışıklı sayılırdım. Okulda pek çok kızın benden hoşlandığını arkadaşlarımdan duyar ama umursamazdım. O zamanlar karşı cinse yönelik yaşamadığım duyguları şimdi yaşıyor, Tanrı'ya bir köpeğe dönüşmek için yakardığım günler dolayısıyla kendime lanetler yağıdırıyorum, sanki yeterince lanetlenmemişim gibi.

Evet, lanetlendim, Tanrı'nın gazabına uğradım. Bu durumu mu dünyevi hiçbir sebep açıklayamaz elbette. Yalakalıklarla dolu o yakarışlardan sonra Tanrı'nın bana, "Sana bir değer vererek yeryüzüne gönderdim. Ancak bununla yetinmedin. Verdiğimi beğenmeyip, başka biçimlere özendin. Senin bu yaptığın nankörlüktür ve cezasını çekeceksin!" dediğini duyar gibi oluyorum. Bedenim bir köpekken, ruhumu hâlâ insan olarak bırakması, hatta beni genç bir kıza âşık etmesi ceza vermekte ne derece usta olduğunu gösteriyor. Üstelik cins bir hayvan değil de, sıradan bir sokak köpeği olmak gururumu nasıl incitiyor bir bilseniz...

Kedi ve Çocuk

Uzun zamandır yıkanmadığı hemen belli olan, siyaha çalmaya başlamış sarı tüyleri, yorgun mavi gözleriyle hantal, yaşlı bir kedi idi. Karanlık, dar koridorun kullanılmaktan iplikleri eprimiş kiliminin üzerinde sessiz ve ağır adımlarla ilerliyordu. Her adım atışında kirli tüylerinin onlarcası kilimin üzerine serpilirken, o tüm boşvermişliği ve bezginliğiyle evin bu en çok kullandığı bölümünde ağır ağır ilerlemeye devam ediyordu. Yarı karanlık, upuzun, leş kokulu koridorun duvarlarında üzerindeki toz katmanından yıllarca el sürülmediği anlaşılan sıra sıra çerçeveler asılıydı. Sahibinin onları bu duvara astığı gün, o da yine burada durmuş, her çekiş darbesinde çivinin duvara biraz daha oturuşunu şaşkın gözlerle izlemişti.

Koridorun bitimindeki yatak odasının önüne gelince şöyle bir duraksadı. Kapı aralıktı. Kalın kadife perdelerle kaplı pencere bir ucundan öbür ucuna kadar yine sımsıkı kapalıydı. Karanlığın ve içeriden gelen yoğun rutubet kokusunun –bir kedi olarak dahi– onu tedirgin etmesine rağmen sessizce içeriye süzül­dü.

Her zaman yaptığı gibi kendisine ait olan mindere uzanıp mavi gözleriyle sahibini izliyordu. Arada bir yalanıyor ama ses çıkartmamaya özen gösteriyordu. Bir ayindeymişçesine sessiz

ve dikkatliydi, ayinin kendisine yüklediği sorumluluğun ağırlığı altında ezgin bir tavırla görevini yerine getiriyordu.

Darmadağın yatakta kadın kediye aldırmadan bedeninin üzerine abanan, kas yapısından düzenli spor yaptığı anlaşılan, evin erkeği kabul ettiği genç adamla sevişiyordu. Kırklı yaşlarının sonunda ama oldukça sağlıklı bir vücuda sahip olan kadın, üstündeki delikanlının kendisine her dokunuşunda yılan gibi kıvrılıp, temasın biçimine göre bazen usulca, bazense şiddetli titremeler ve kesik kesik çıkardığı isterik çığlıklarla kendinden geçiyordu. Ayinin sonunda öz suyunu kuyuya sıringa ederken vücudunu kadının vücuduna kapatıp kendinden geçen delikanlı “ohh” diyebilirdi sadece.

Şimdi iliklerine kadar duyumsadıkları hazla uykuya dalmak üzereydiler. Ayinin tamamen sona erdiğini, ikisinin de kıpırtısız yatan bedenlerinden kestirebilen kedi, aralık kapıdan geldiği gibi yine sessizce süzülerek salona doğru yol aldı. Evin bu köşesi de yatak odası gibi karanlıktı. Ortalığı tavana-
daki kristal taklidi, artık pek çoğu yerinde olmayan küçük oval cam parçacıkların belli bir simetriyle dizili durduğu avizenin ölgün ışığı aydınlatıyordu. Camın önündeki koltuğun üstünde sahibinin delikanlı için ördüğü kazağın yünlerini gördüğünde, yürüyüşünde bariz bir fark olmasa da adımları biraz daha ivme kazanarak oraya yöneldi. O da her kedi gibi yün yumaklarıyla oynamayı severdi. Patileriyle yumağı evirip çevirir, tırnaklarına takılan yünlerden kurtulmaya çalışırken hepsini birbirine dolaştırırdı. Sahibi bu haline çok güler, “Gel buraya yaramaz, gel de çözeyim iplerini,” der, yeri göğü inleyen kahkahaları yünlere karışırdı. Bu arada kedi de çoktan

onun kucağında yerini almış olurdu. Ancak genç adamın bu eve geldiği günden beri sahibiyile artık eskisi gibi oyunlar oynayamaz olmuştu.

Koltuğa çıkıp, yumakları bir ileri bir geri yuvarlayıp iteleyerek oynamaya çalıştı, ama olmuyordu, eskiden şüphesiz onu keyiflendiren bu oyun eğlencesini kaybetmişti. Koltuğun kenarına kıvrılıp bir müddet salonu gözden geçirdi. Tam karşısında duran, raflarında bir yığın kitabın düzensizce sıralandığı kitaplığa baktı. Genç adamın bu evde yatak ve mutfak dışında en çok ilgilendiği bölümdü kitaplık. Bazen saatlerce önünde dikilir, kitaplara tek tek göz gezdirir, sayfalarını karıştırır, satırlara dalar gider, birini bırakır diğerini eline alırdı. Bazen de seçip aldığı kitabı günlerce elinden düşürmez, salondaki tüm boş zamanını o kitabı okuyarak geçirirdi. Adam kitap okurken, kediye kendisine karşı gösterdiği tüm kayıtsızlığa rağmen ısrarla sahibinin bacaklarına sürtünür, hırıltılar çıkarıp dikkatini çekmeye çalışırdı. Sahibinin bütün dünyası bu adamla değişmişti, onunla birlikte kedininki de... Kitaplarla hiç ilgisi olmayan kadın için, delikanlının saatlerce başından ayrılmadığı böyle zamanlarda kitaplık bir varlık kazanır, “Ne anlıyorsun şu ahşap ve kâğıt yığının karşısında böyle dikilip onları seyretmekten, aklım almıyor?!” diye yarı gücenik yarı kızgın söylenirdi, delikanlı ise buna aldırış etmezdi, ancak o gün yatak odasında geçirilen saatler biraz daha uzar, her zamankinden geç çıkılırdı odadan.

Kedinin gözleri şimdi kitaplığın yanında duran konsola çevrildi. Üzerinde irili ufaklı kızlı erkekli çeşit çeşit biblolar sıralanmıştı. Konsolun hemen yanındaki sandalyenin dibinde

içinde sararmış, epeyce eski gazete yığınının olduğu bir sepet vardı. Kedi salonu usulca süzerken mutfaktan sesler gelince kıpırtısız dikkat kesildi. Sahibi akşam yemeği için hazırlık yapıyordu. Aslında bu evde sabah da akşam da birbirinin aynıydı. Evin duvarları arasında zamansal bölümler yoktu; gece-gündüz, sabah-akşam, saatler, dakikalar dış dünyada bilinen hallerinden tamamen farklıydı. Evde zaman sadece yemek saatlerinde adlandırılırdı. Sımsıkı kapalı duran kadife perdelerin ardındaki dünya, zamanın devingenliğiyle soluk alıp verirken, ev zamanı hiçe sayarak, kendi yarattığı an'larda yaşıyordu.

Kedi, sahibinin sevecen bir tonla kendisine seslendiğini duyunca hantal bedeniyle usulca koltuktan inip mutfağa doğru seğirtti. Bilindik anlardan bir tanesini daha yaşamak üzere koridorda küçük adımlarla ilerledi. Mutfakta akşam yemeği için pişirilen yiyeceklerin bir kısmı onun kabına konulmuş, kendisinden “ye” görevini yerine getirmesi bekleniyordu. Masada karşılıklı oturmuş yemeklerini yiyen kadınla delikanlıyı şöyle bir szdukten sonra yerine geçti. Sessizce yenilen yemeğin ardından genç kadın kahve pişirmek üzere ocağın önüne yaklaştığında, o da şimdi yemeğini bitirmiş, yalana yalana suyunu içiyordu. Her defasında farklı bir markadan alınan, içindeki yoğurt tüketildikten sonra kendisine su kabı olarak sunulan; iyi temizlenmemiş, kenarlarında kurumuş yoğurt artıklarının bulunduğu bu yassı küçük nesneden –bir kedi olmasına rağmen– hep iğrenmişti.

Kadın elindeki fincanları masaya bırakırken genç adama yarın doktora gitmesi gerektiğini söylüyordu. Delikanlı telaşlı

yüz ifadesiyle nedenini sorduğunda kadının gözleri kedinin şaşkın bakışlarıyla kesişmiş, korkulacak bir şey olmadığını dile getirirken, bakışlarıyla kediye ortalığa su sıçratmaması için uyarıda bulunuyordu.

Ertesi gün delikanlı sıkıntılı sıkıntılı salondaki kitaplığın önünde yine her zamanki gibi kitapları karıştırıyor, bir yandan da bacaklarının arasında gezinen kediye azarlıyordu. Dış kapının gıcırdayan sesiyle adam ve kedi aynı anda koridora yöneldiler. Ağır adımlarını hızlandırmaya çalışan kedi, delikanlıya yetişemediği için içten içe hırslanıyor, kendi dilince birtakım sesler çıkartıyordu. Kedi, sahibi seyrek de olsa bu evin dışına çıktığı zamanlarda onu özler, yokluğundan rahatsız olurdu. Şimdi de bu delikanlıdan daha fazla –bir kedi olmasına rağmen– onun için endişeleniyordu.

Kapının önüne geldiğinde, sahibinin gözlerinde şimdiye kadar hiç görmediği bir ışıltıyla karşılaştı. Rüzgârdan dağılmış saçlarını ayakkabılığın üstünde duran tokayla bir çırpıda topladıktan sonra, “Yokluğumda abiyle kavga etmediniz inşallah,” derken bu defa her zamankinden daha sevecen bakıyordu kedinin yüzüne. Delikanlı hararetle ileri atılarak kadını sarmaladı: “Seni çok merak ettim. Ne oldu? Doktor ne dedi?” Kadın mutfığa doğru yönelirken, “Sakin ol küçüğüm, dur bir nefes alayım önce,” diye karşılık verdi.

Heyecandan sokak kapısını bile kapatmadan üçü birlikte mutfığa geçtiler. Adam ve kedi, kadının dudakları arasından dökülecek kelimeleri bekliyordu. “Hadi anlat artık,” diyen delikanlı, kadının elini elleri arasına almış, okşuyordu. “Bir be-

beğimiz olacak,” dedi kadın. Delikanlının şaşkınlıktan gözbebekleri yuvalarından dışarı fırladı. Öylece kadına bakakaldı. Bir sessizlikten sonra, “Bu, bu çok heyecan verici!” diyebildi. Kadınla delikanlı haberin coşkusıyla kendilerinden geçmiş halde mutfakta öpüşüp koklaşırken, kedinin mutfak kapısından sessizce çıkıp gittiğinin farkına varmadılar bile.

Kedi koridorda ağır ağır ilerledi. Aralık sokak kapısından içeri süzülen parlak ışık gözlerini kamaştırdı. Burnunu uzatıp apartman boşluğunun kokusunu çekti içine. Alışık olduğu rutubet kokusundan farklıydı. Yaşlı vücudunun tüm damarlarına doldurdu kokuyu, ardından başını mutfaka doğru çevirip kadına baktı. Sonra birden ondan hiç beklenmeyecek bir çeviklikle aralık kapıdan çıkıp gitti. Sahibini, evi, delikanlıyı ve hiç göremeyeceği kendisi gibi mavi gözlere sahip bebeği orada bırakarak sokakta hızla yol aldı.

Sinek

Klozete oturmuş nasıl bir öykü yazacağımı düşünüp duruyordum. Kafamın içinde bir sürü konu vardı, daldan dala atlayıp zıpladıkça, idrarım da etkileniyor, aralıklarla işiyordum. Dakikalarca klozette oturmaktansa en iyisi bilgisayarın karşısına geçmekti. Bir an önce yoğunlaşmam gerekiyordu, zira yayıncı yarın sabah dosyayı teslim etmemi istemişti; 10 gün sonraki bayram tatiline kadar baskıya girilmesi gerekiyormuş. Yayınevinde kitabın sayfa düzeni, düzeltisi nerden baksan iki günlerini almış. O yüzden sabah dosya elinde olmalıymış.

Ellerimi yıkayıp alelacele salondaki masama oturdum. Okurun ilgisini çekecek, bir solukta keyifle okumasını sağlayacak ne yazabilirdim bilmiyordum. Dosyamdaki öyküleri zaman kısıtlaması olmadığından rahat rahat yazmıştım halbuki... Kitap olarak basıldığında sayfa sayısı pek az olacağından elimde uzun bir öykümün olup olmadığını sorduğunda keşke editöre evet demeseydim.

Kafamın çevresinde dakikalardır turlayan sineği hırsla elimle kovalayıp, nihayet parmaklarımı klavyeye yerleştirdim. Şöyle hüznü bir şeyler mi yazsaydım, okurun içini sızlatacak, gözlerini dolduracak?.. Ya da komik bir öykü?.. Yoksa bir dram

mı, öykünün en sonunda öldürücü darbeyi indiren türden? Sinek şimdi bilgisayar ekranının üzerine konmuş, beni izliyordu. “Yazamazsın yazamazsın, beceriksiz, yazamazsın!” der gibiydi, az sonra bir ayağını kaldırıp nanik çekecekmiş havası vardı üzerinde. Dikkatimi dağıtıyordu. Elimi usulca uzatıp küt diye ekrana şaplattım. Öyle hızlı ve çevikti ki ekranla elimin arasında gittikçe daralan boşluktan bir anda uçup pencerenin pervazına kondu. En öndeki ayaklarını göğsünde kavuşturup, “Kifayetsiz muktedir! Noldu?.. Bak beceremedin, beni öldüremedin! Yazamayacaksın, onu da beceremeyeceksin!” diyerek alay ediyordu benimle sanki. Bir süre öylece bakakaldım, galiba saçmalıyordum, o sadece bir sinekti. Yeniden bilgisayara dönüp ne yazacağım konusunda düşünmeye koyuldum. Parmaklarımla klavyenin tuşlarında ritim tutarken, pencereye doğru bakmamak için kendimi frenliyordum. Belki de uçup gitmişti, sonuç olarak kanatlı, minik bir böcekti. Bana “Kifayetsiz muktedir” diyen bir sineğin, “kifayetli bir muktedir” olamayacağı bir yana, ordan oraya uçmaktan başka yapabileceği ne olabilirdi ki?.. Yine saçmalamaya başlamıştım, artık kafamı toplayıp bir an önce bir şeyler yazmalıydım.

Belki annemden yola çıkarak bir şeyler uydurabilirdim. Şu an hayatta olmayan annemin yıllar önceki birkaç başarısız intihar girişiminden bahsedebilirdim. Annem ilk intihar girişiminde antidepressan ilacının tamamını içerek kendini yaklaşık 24 saatlik bir uykuya bırakmıştı. Hem de horlayarak bir güzel uyumuştı. Bu tür ilaçlar bünyesi bağışıklık kazananları öldürmez, yalnızca uyuturmuş – ah be, annem bunu bilmediği için kimbilir ne hevesle içmişti onları, ama sadece horul horul uyumuştı. İkinci teşebbüsü daha radikal, bileklerini

kesmişti. Fakat annem başarısız bir kadın. Bu defa da damarı tutturamamış, yine ölememişti. Bu iki popüler türdeki intihar teşebbüsünden sonra kendisini derdest edip kliniğe yatırmıştık. Toplam 12 elektroşoktan sonra normale dönebilmişti. Gerçi annemin normal mi anormal, anormal mi normal, onu hiç anlayamadık. Ama sonuç olarak annem bütün bu eylemlerden yıllar sonra eceliyle öldü. Bu malzemeyi kullanarak bir öykü çıkartabilirdim.

Parmaklarımı klavyeye yerleştirip ilk harfi tuşlamak üzereydim ki, “Vzzzzzzz!” ve aynı anda yanağımı sıyrıp geçen belli belirsiz bir esintiyle birlikte kendimi istemsizce geri attım, az kalsın sandalyeyle birlikte yuvarlanacaktım. Sinek hâlâ buralardaydı. Arkamı dönüp odaya göz gezdirdim, ortalarda gözüküyordu. Tekrar klavyeye parmaklarımı yerleştirdim. “Haydi bakalım,” deyip ilk harfi tuşlayacaktım ki, zınk diye ekranın ortasına gelip kondu yine. Gövdesini ekrana yaslamış, o çırpı bacaklarının birini diğerinin üstüne atmış bana bakıyordu. “Yazamazsın, yazamayacaksın!” Bunun gerçek olmadığını, zihnimin bana oyun oynadığını kendime kabul ettirmek ve bu kahrolası sinekten bir an önce kurtulmak zorundaydım. Masanın üstünde duran kitaplardan birini usulca alıp yine aynı yavaşlıkta ekrana doğru yaklaştırıp küt diye cama vurdum. Bu defa kurtulmuş olamazdı, muhtemelen fukara sümüğü gibi arka kapağa yapışıp kalmış olmalıydı. Hızla kitabın arkasını çevirdim, yoktu. Ekranda, masada, klavyede, sağda solda hiçbir yerde yoktu.

Saat gece yarısını geçmişti, bir şeyler yazmam gerekirken bu meymenetsiz hayvanla uğraşıyordum. Mutfağa geçip bir fin-

can kahve aldım. Sonra salona dönüp tekrar masama oturdum. Yazmam gereken öykünün konusunu, çıkış noktasını düşünmeliydim. Üç yıl önce yaşadığım o berbat ilişkiden bahsedebilirdim belki. O adama duyduğum aşkın giderek marazileşen hallerini şimdi hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Öyle çok seviyordum ki, onu sevgimden öldürüp yok etmek istiyordum, o ise sürekli benim ona duyduğum aşka âşık olduğundan bahsedip duruyordu. Kimi günler işten izin alıp çalıştığı yere gider, dükkânın karşısında sote bir yere çekilir, saatlerce onu izlerdim. Ofis mobilyaları satan bir dükkânda çalışıyordu. Bütün sevimsizliğiyle mekânın dört bir yanına serpilmiş eşyaların arasında, benim sevgilim, gülünce kısılan gözleriyle ne kadar da yakışıklı, çekiciydi. Dükkân pek iş yapmazdı, giren müşterilerin çoğu bir şey almadan çıkıp giderdi. Ama benimkinin keyfi hep yerindeydi. Keyfi tabii ki yerinde olacaktı, çünkü ben onu çok seviyordum. Onun gülünce kısılan gözlerinin ta içine içine bakıyordum.

Bir keresinde yine İstiklal’de bir teras kafede buluşmuş, kahve içiyorduk. Yan masamızda oturan genç kız sık sık sevgilime bakıyor, arada da çevirip gözlerini beni süzüyordu. “Ne kadar yakışıklı adam, bir de şuna bak,” diye içinden geçirmiyorsa ne olaydım. Benim sevgilim çok yakışıklı ama çok saftı. Kızın hayran hayran, ağzından salyalar akıtarak kendisini izlediğinden bihaber, carcar bir şeyler anlatıp duruyordu. Zaten hep o konuşurdu; bütün gün dükkânda yaşadıklarını, arkadaşının ne karısından ne sevgilisinden vazgeçemeyişini, annesinin diyaliz sonrası sıkıntılarını, eski karısının bir sonraki yıl için okul taksitlerini kendisine ödetebilmek adına kurduğu tezgâhları... her şeyi anlatırdı. Bense kendimden geçmiş, gülün-

ce kısılan gözlerinin ta içine içine bakarak onu dinlerdim. Bir ara dayanamayıp sözünü kestim, yan masadaki kızın saatlerdir gözünü ondan ayırmadığını, belli ki onu çok beğendiğini söyledim. Kızın üzerime diktiği haset gözlerine inat, sevgi-
limle bunları müthiş zevk alarak paylaştım. Sonra da dönüp “o benimdir o benim, benimdir ancak!” edasıyla kıza bir bakış fırlattım. Onun sahibi bendim, benim olan bir şeyin çok beğenilmesi bana ancak zevk verebilirdi ...

“Vızzzz!” Burnumun ucunu hızla teğet geçip bu kez karşı duvara kondu. “Şu haline bak, hiçbir şeyi beceremiyorsun, bir de öykü yazmaktan bahsediyorsun! Beceriksiz, yazamayacaksın!” Ne sanıyordu kendini, karşıma geçmiş, densiz densiz konuşuyordu. Elimin altındaki çakmağı aldığım gibi duvara fırlattım. Çakmak çatırdayarak parçalanıp dağıldı. Duvarda çakmağın bıraktığı izden başka bir şey yoktu. O yine kurtulmuş, kimbilir nereye gizlenmişti. Ama ona bu yaptığını öde-tecek, gününü gösterecektim. Evde sinek ilacı yoktu, gecenin bu saatinde nöbetçi eczane aramakla da zaman kaybedemezdim. Daha hızlı ve etkili bir yol bulmalıydım. Hızla yerimden kalkıp, evin içinde ordan oraya dolanıp, o pisliği katletmek için en öldürücü nesneyi aramaya koyuldum. Kapının girişinde yerde duran terliklerime ilişti gözüm, hemen bir tanesini alıp salonun ortasında kendi etrafımda dönmeye başladım. Şimdilik ortalıkta gözüküyordu.

Kararlıydım onu cehenneme yollayacaktım. Hırsla, azimle dönüp dururken, o başımın üstünden “Vızzzz!” diye geçip tavandaki ampulün üstüne kondu. Bir an bile tereddüt etmeden terliği lambaya doğru hınçla fırlattım, du’yu zaten arızalı

olan ampul tavandaki bağlantı kablosuyla birlikte yere indi. Ortalık kırık cam taneleri ve tavandaki göbekten düşen alçı sıva parçalarıyla leş gibi oldu. Eğilip yerdeki döküntüleri toplamaya başladım.

“Bak tatlım işin zor, yazamazsın, yazamayacaksın.” Şimdi de tam göz hizamda, duvarın dibinde süpürgeliğin üzerine konmuş kanadını bir sağa bir sola sallıyordu. İstifimi bozmadan çöpleri toplamaya devam ettim. Sağımı solumu kesmemeye çalışarak parçaları avuçlarıma doldurabildiğim kadar doldurup mutfaktaki çöp kovaşına atar atmaz salona geri döndüm. Süpürgelikten uçup başka bir yere konduğundan emindim. Nitekim balkonun camekânına yerleşmiş beni bekliyordu. Hiç tereddüt etmeden banyoya gittim, temizlik kovaşının içindeki uzun saplı cam sileceğini kaptığım gibi salona geçtim. Hâlâ oradaydı. Elimdeki 1,5 metrelik sopanın bir ucunu karnıma dayadım, diğer ucunu da 45 derecelik açıyla öne uzatıp, hızla cama doğru yürüdüm. Önceki hamlelerimin aksine rastgele ve sertçe sopayı cama indirdim. Gecenin bu saati şangır şungur kırılan camın sesi sokağı inletti. Cam kırıklarının üzerine basarak balkonun korkuluğundan etrafa bakındım, ölmüş olabilirdi.

“Şekerim, beceriksizsin. Bak yine beceremedin. Yazamayacaksın, onu da beceremeyeceksin.” Balkonun dibindeki sokak lambasının direğine konmuş, kanatlarının birini kaldırıp bana doğru sallıyordu. Gözlerimi ayırmadan öylece bakakaldım. Benimle vedalaştı ve ardına bile dönüp bakmadan uçtu, karanlıkta gözden kayboldu. Yerlere savrulan cam kırıklıklarına aldırış etmeden bütün gece salonun orta yerine oturup nö-

bet tuttum. Tekrar gelebilirdi, her an “Vızzz!” diye sağımdan solumdan uçup bir yerlere konup beni yine tahrik edebilirdi. Bütün gece bekledim, geri dönmedi. Sabah olduğunda kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Uykusuz kalmıştım ama artık dönmeyeceğinden emindim. Çarçabuk hazırlanıp yayınevine gittim, yayıncıma bütün bu yaşadıklarımı anlatıp bir gece daha süre isteyecektim. Mazeretim vardı, o da kabul ederseydi, canım nolucaktı ki?..

“Yani özetle bütün gece beni uğraştırdıktan sonra, resmen benimle vedalaştı ve çekti gitti. Sabaha kadar da bir daha gelmedi. İnanabiliyor musun Kemal?..”

“İnanamıyorum Sevim, gerçekten inanamıyorum...”

Bir Damla İllüzyon

Ben ağlamayı, hiç ağlamayan annemden öğrendim. Bu yüzden ki her fırsatta ağlarım; en olmadık durumlarda hıçkırığa hıçkırığa boşaltırım gözümün yaşlarını. Annemin yaşları öbek öbek gözbebeklerinin üzerinde toplanır ama bir türlü yanaklarından süzülüp akmazdı. Nasıl yapardı, ne olurdu da onlar sünger gibi emilir yok olurdu, hiç anlayamazdım. Merak ederdim ama soramazdım, buna cesaret edemezdim. Sanki bu bir ayıptı ve ben bu ayıbı konuşamazdım. Oysa üzülmediğinde hemen herkes ağlardı, özellikle de çocuklar. Çocukların üzülmesi için hep daha çok nedenleri vardır çünkü...

Annem ağlamadığına göre, ödevlerimi düzenli yapmamam dışında onun canını sıkan bir şey yoktu belli ki. Bir gün arkadaşıyla telefonda konuşurken duymuştum: “Kurumuş otlar gibi tutuşturup yakacaksın acıları. Sen onları yakmazsan, onlar seni yakıp kavurur, buna izin veremeyeceksin. Nasıl mı?”

Yine o çok sevdiğim kahkahayı basmıştı: “Hayatım, bir kibrit çöpü bırak içine. Baktın ki canın yanmaya başladı hemen çakiver kibriti. Sonra da otur yangını izle. Dene mutlaka, çok eğlenceli!”

Marketten kutu kutu aldığı ama evin hiçbir tarafında göremediğim o kibritlerin ne işe yaradığını o gün anlamıştım. Duyduklarım karşısında sanırım gözlerim şaşkınlıktan Gulyabani'ninki gibi kocaman olmuştu. O kadar kibrit çöpünü içine nasıl sığdırabiliyordu?! Bu kadın çok güçlüydü. Ama hep demez miydi: "Kibritle oynanmaz, çok tehlikeli!"

Hiç korkmuyordu; o zaten Gulyabani'den de korkmazdı! Ama Gulyabani annemden korkardı. Ateş gibi kırmızı gözleri, her yanı kıllarla kaplı bir yüzü vardı Gulyabani'nin. Evimizin arka bahçesindeki ağaçtan bile daha uzundu boyu. Baş bulutlara sürttükçe ne hissediyordu acaba? Bunu ona hiç sormamıştım tabii. Bazı geceler görürdüm onu. Gök gürleyip şimşekler çakmaya başladığında, gelmek üzere olduğunu anlardım. Annem böyle havalarda bulutların birbirleriyle kavga ettiğini söylerdi ama ben biliyordum; onlar Gulyabani'yle kavga ediyor, o da küsüp odama geliyordu.

Yatağımın kenarına oturup beni izlerdi. Yorganla yüzümü örtmeye çalıştıkça bana engel olurdu. Çok güçlüydü! Bir süre sonra daha fazla dayanamayıp “Anne!” diye çığlığı basardım. Annem odaya girer girmez hemen kaçır yok olurdu. Bu geçimsiz, çirkin yaratığın dünyadaki görevi beni korkutmaktır, onu korkutup ödünü patlatan tek kişi ise annemdi!

O gece annem yine ağlamamıştı. Bir sihirbaz gibi, hiç çözemeyeceğim bir illüzyonla yine gözyaşlarını dondurmuştu... Sonbahara yeni girdiğimiz günlerdi. Serin bir akşam vakti evden çıkıp yol boyunca sessizce yürüdük. Yolda aklına gelen ilk şarkıyı diline dolayıp kimselere aldırmadan söyleyen

annem, o akşam hiçbir şey mırıldanmadı, elimi sıkıca tutup hızlı adımlarla ilerledi. Arada bir başımı kaldırıp yüzüne baktığımda göremediğim ne çok şey vardı...

Her ay geldiğimiz malûm kapının önündeydik yine. Çelik kapı gürültüyle açılırken başka şeylerin kapanıp yok olacağından habersiz, öylece bakıyordum kapıya ve ardındaki kadına. O gecedен sonra bu kapının zilini bir daha hiç çalmayacak ve bu iri yarı kadını da görmeyecektim. Annem hafifçe gülümseyerek kadını selamlayıp hal hatır sormaya başladığında ben heyecanla onun konuyu açmasını bekliyordum. Ayaküstü sohbetleri hep kısa tutmaya çalışan annem, nihayet karşısındaki irikıym kadına ricasını bildirdi.

O andan sonra kadının yüzü inanılmaz bir çeviklikle değişti, bambaşka biri oluverdi. Gözlerime inanamıyordum! İriliği dört-beş kat artmış, hiçbir zaman ulaşamayacağım bir yüksekliğe varmıştı; gözlerini patlatarak anneme bakıyor ve her söylediğine fütursuzca itiraz edip karşı koyuyordu. İlk kez onları böyle görüyordum: Annem ve Gulyabani! Şaşkındım. Korkarak odamdan kaçıp gittiği gecelerin öfkesini çıkarır gibi bir hali vardı; annemin karşısında nasıl bu denli rahat olabiliyordu! Zavallı annem de bu kadarını beklemiyordu sanırım. Annemle sekiz yıldır birlikteydim ve bu sekiz yılın bana onu tanıttığı kadarıyla, şaşkınlığını, bu karşı koyuşların verdiği yılgınlığı ve öfkeyi sanki bir çuvala bastıra bastıra tıkıştırılmaya çabalarcasına kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Annemin tepkilerini ölçmeye çalışırken, bir yandan da karşımda az önce insan, şimdiyse Gulyabani'ye dönüşen yaratığın tavırlarını izliyordum. Bu kadın beni ne çok şaşırtıyordu böyle!

Daha geçen ay yine bu evde, arkadaki çiçeklerle dolu balkonda oturup çay içip sohbet ettiğimiz o akşamki kadından ne kadar farklıydı! İnsan bu denli değişebilir miydi?

Karşı olduğu, istemediği, hoşnut olmadığı durumlarda beyaz kanatlı iyilik meleğinden bir iblise dönüşebilir miydi insanoglu? Dünyanın en vicdansız, gaddar yaratığına doğru bir evrim geçirebilir miydi? Annem, “Yaşadığım sürece öğreniyorum ve öğreneceğim çok şey var; sen de yaşayarak öğreneceksin pek çok şeyi,” derdi. Acaba bu da onlardan biri miydi? Ayaküstü sohbetleri olduğu gibi, tartışmaları da kısa tutmaya çalışan annem, elini telaşla omzuma atıp kadına, “Sağlık olsun, iyi akşamlar,” deyip sokak kapısına yöneldiğinde, bu dünyadaki herkese ve her şeye dair söylediği son sözlerin bunlar olduğunu o an hiç bilemedim.

Can havliyle sokağa atmıştık kendimizi. Yanımdaki beden titriyordu. Bir süre başımı yerden kaldırmadan öylece yürüdüm. Annem sessizdi ama tüm vücudu onun sessizliğine inat titriyor, birbirine değen kemik parçalarının sesi geliyordu sanki kulağıma. Bir ara başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, su damlaları koca bir göl oluşturmuş, yeşil gözlerinde ışıldıyordu. Annem susuyor ve ağlamıyordu.

Eve ulaştığımızda bana kapıda beklememi işaret edip telaşla bodruma indi, birkaç dakika sonra elinde bir tenekeyle geri döndü. Beni alıp evimizin karşı kaldırımına oturttu, sonra hırsla tenekeyi sağa sola savurmaya başladı. Neler olduğunu, ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Tenekeden akan sıvının su olduğunu düşünüp evimizi neden ıslatmak istediğini

kuşbeynim çözemiyordu. Yazılılardan zayıf aldığım da bana hep dediği gibi “kuşbeyinliydim”, kahrolası kuş kadar beynim hiçbir şey anlayamamıştı. Anlasaydım, bilebilseydim şu an her şey farklı mı olurdu, bunu da bilemiyorum. Ama kuşbeyninlinin tekiydim...

Gecenin karanlık soğuşu yerini kıpkızıl bir ateşe bırakmıştı. Ben bir şeyleri anlayana dek her şey çoktan olup bitmişti; evimiz yanıyordu. Annem, oturduğum taşın yanına çöküp kaldı. Susuyordu.

Sonrasında itfaiye, ambulans derken annemi götürdüler. Sakindi... Ağlamıyordu... Susuyordu... O geceden sonra bir süre annemin arkadaşı Nazan Teyzeyle kaldım. Uzunca bir zaman annemi göremedim. Nazan Teyzeme annemi çok özlediğimi, onu nereye götürdüklerini sorduğumda cevap alamadım.

Ona ne olmuştu, ne yapıyordu şimdi? Bir sabah Nazan Teyzem bir sürpriz yapıp, beni anneme götüreceğini söylediğinde yeryüzünün en mutlu çocuğu olmuşum. Sevincimden yerimde duramıyor, bir an önce anneme kavuşmak için çırpınıyordum. Yollar bitmek bilmiyor, zaman ilerlemiyordu. Büyük bir binanın önüne geldiğimizde Nazan Teyzem, “İşte annen burada, birazdan göreceksin onu,” dedikten sonra kapıdaki görevliye dönüp fısıltıyla bir şeyler anlattı.

Ne konuştuklarını anlayamamıştım ama zaten merak da etmiyordum. Giriş kapısından içeri girdiğimizde kocaman bir ormanın içinde bulmuştum kendimi. Burası ormandı, yaşınsın ne güzel! Annemin hep çok sevdiği, bir zerresine zarar

geldiğinde üzüntüden kahrolduğu ağaçlarla kaplı koca bir orman! Buna çok sevinmiştim, annem burada, bunca yeşilliğin içinde mutlu olmalıydı şüphesiz! Koruluk yolda biraz ilerledikten sonra sağlı sollu küçük iki katlı binalar çıkmaya başladı karşımıza. Pencereleleri tel örgülerle çevrili, beyaz boyalı bu yapılar neden bu kadar sevimsizdi?

Bu yeşilliğin içinde niye bu kadar ürkütücüydüler? Etrafta baştan aşağı grimsi renkte elbiselere bürünmüş insanlar dolaşıyordu. Garip hareketler yapıyor, üzerimize doğru gelip bizden bir şeyler istiyorlardı; kimisi konuşmıyor, derdini işaretlerle anlatmaya çalışıyordu... Annemle bazen dışarıda karşılaşp korktuğum o insanlara benziyorlardı. Öyle anlarda anneme daha bir sokulur, neredeyse kadıncağıza abanırdım. Güzel annem, “Korkma!” derdi, “Hasta bu insanlar, yanlarına fazla yaklaşma ama onlardan da korkma, onlar aslında sadece çok mutsuz.”

Şimdi etrafımızda bu insanlardan öyle çok vardı ki, ne yöne baksam onlardan birini görüyordum. Hepsi tektipleştirilmiş, yaşadığımız yeryüzünden soyutlanmış, ortalıkta biçare dolaşıyorlardı. Binalar da tıpkı insanlar gibi birbirinin aynıydı. Bir tanesinin önünde durduk. Nazan Teyzem kapının sağındaki zile bastıktan birkaç dakika sonra demir kapı açıldı. Beyazlar giyinmiş, sonradan hastabakıcı olduğunu öğrendiğim şişmanca yaşlı bir kadın bizi karşıladı. Bakışlarını eğip üzerime dikti.

Neden açılan kapılardan hep bir canavar çıkıyordu! Bir adım gerileyip, çocuksu bir korunma güdüsüyle kendimi Nazan Teyzenin arkasına gizlemeye çalıştım.

“Çocuk yukarı çıkamaz, yasak!”

Evet, bu kadın da kesinlikle bir canavardı! Nazan Teyzem eveleyip geveledi, mırıl mırıl bir şeyler anlatmaya çalıştı. Ama onun laflarla yetinmesi beklenemezdi, doyurmak lazımdı. Nazan Teyzemin cüzdanından çıkartıp cebine sokuşturduğu iki kâğıt parçası onu bir süre doyurmaya yeterdi. Merdivenlerden çıkarırken içim sevinçten, heyecandan dolup taşıyordu, nerdeyse nefes almakta zorlanıyordum. Annem! Onu öyle özlemiştim ki!

Arkamızdan bizi takip eden bunak canavara aldırış etmiyordum artık. O ihtiyar cadıyı bir süreliğine doyurmuştuk ve yukarıda annem vardı. Merdivenlerin bitiminde genişçe bir salonda bulduk kendimizi. Duvarları beyaz boyalı ancak bu beyazlığa karşıt yoğun bir kasvetin hâkim olduğu salon keskin bir sidik kokusuyla kaplıydı.

Üzerleri yiyecek artıklarıyla dolu birkaç kirli masa ve kırık dökük eski tip sandalyelerin gelişigüzel durduğu salonun hemen girişinde ihtiyar cadı, “burada bekleyin” anlamına gelen bir işaretle bizi bırakıp salonun sol tarafındaki uzun dar koridora doğru yöneldi. İhtiyar cadının arkasından merakla bakıyordum. Koridorda karşılıklı sağlı sollu açılan kapılar vardı ve açılıp kapandıkça gıcırdayan bu kapılar insanı ürkütüyordu.

Sanki orası, o koridor ve o kapıların ardı bu dünyaya ait değildi; başka bir zamanın, başka bir boyutun mekânlarıydı. Lunaparklardaki korku tünellerini andıran koridor tuzaklarla dolu olmalıydı. Açılan kapılar ise bir kuyu gibi insanı çekip içine alıveren birer karadelikti.

Annem orada olamazdı, bu oyuklar, delikler annemi yutmuş olamazdı. Aklım almıyordu. Dışarısı bir cennetti, ama ya içeri! Tuhaf tavırlar sergileyen griler içindeki insanlar, ihtiyar cadı, korku tüneli ve tünelin her bir yanına serpiştirilmiş karadelikler! Annemin ne işi vardı burada? Bütün bunlardan korkmuyor muydu? Annemi az çok tanırdım, eminim o da korkuyordu, peki ama neden buradaydı? Bacaklarımı birbirine sürtmeye başladım, galiba korkudan çışım gelmişti. Nazan Teyzem huzursuzluğumu anlamış olacak ki tuttuğu elimi dürterek “rahat dur” der gibilerinden beni uyardı.

Az sonra kapılardan biri yine gıcırdayarak açıldı, karadelikten tünele ilk çıkan ihtiyar cadıydı, hemen ardında annem belirdi, cadının koluna girmiş, tünelden ağır adımlarla bize doğru yürüyordu. Annem! Her zamanki o kendinden emin yürüyüşüyle annem geliyordu. Hızla atılıp anneme doğru koşmak istedim. Ama bir pençe gibi elimi kavrayan parmaklardan kurtulamadım. Olduğum yerde kalakaldım, annemi bekledim. Tüneli aşırıp bize gelinceye kadar geçen süre bana ömrüm boyunca annemi beklemeyi öğretecekti. Annemi hep bekledim...

“Dediğim gibi on dakikadan uzun sürmesin, beni zor durumda bırakmayın!” diyen ihtiyar cadı yanımızdan uzaklaşırken, kendimi annemin kollarında buldum. Hep yaptığı gibi sımsıkı sarıldı, kokladı, öptü, sonra tekrar sarıldı, sımsıkı ... Saçlarımdan öptü defalarca, özlemişti, o da beni çok özlemişti. Annem!

“Gidelim buradan anne, bizimle gel, beni bırakma, seni çok özliyorum anne!” diyebilmişim ağlayarak. Biraz sakinleştik-

ten sonra başımı gğsune saklayıp bir süre öylece kalmıştım. Kokusunu çekmiştim içime doyasıya. Annem yine susuyor ama ağlamıyordu. Nazan Teyzem ne kadar çabalayıp konuşturmaya çalıştıysa da başaramamıştı, annem susuyordu...

Gğsune gömdüğüm başımı kaldırıp gözlerine baktığında dondurulmaya hazır bir çift gl vardı yine karşımda. Kurak toprakların bir çırpıda emip kuruttuğu bir su birikintisi. Gözlerinde, az sonra nasıl olduğuunu hiçbir zaman anlayamadığım bir illüzyonla yok edilecek damlalar ışıldıyordu yine. Bir süre birbirimize bakıp kaldık, artık ben de susmuş ağlamıyor, bakıyordum sadece. Sonra beni kendinden yavaşça uzaklaştırıp Nazan Teyzeme doğru bıraktı. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir ifade vardı yüzünde. Yıllar sonra hatırladıkça hâlâ tüylerimi diken diken eden o kopuş, parçalanma hissi: “Artık bana ait değilsin, birbirimize ait değiliz, sen ve ben değiliz.”

Beni kendinden usulca uzaklaştırırken susan gözleri bunları söylemişti. Evet kuşbeyinliydim; annemin bütün bir ömrü boyunca ve o gece yaşadıklarını, evimizi neden yakmak istediğini, bu akıl hastanesinde ne işi olduğuunu kavramakta güçlük çekiyor olabilirdim ama ocuk kalbim annemden ilelebet kopmakta olduğumu anlamakta zorlanmamıştı...

Annemi ihtiyar cadıyla korku tünelinde bırakarak demir kapıdan çıkıp gittiğimde, onunla bu dünyada artık hiçbir şekilde bir arada yaşamayacağımız gerçeği de beynime kazınmıştı. O az sonra gireceği karadelikte savrulmaya devam ederken, ben yeryüzünün bir yerinde, artık başka bir şehirde babaannem ve dedemle birlikte yaşayacaktım.

Bu evi hiç sevmemiştim, küçük bir çocukken, annem yaz tatilini orada geçirmem için buraya getirdiğinde, “Beni burada bırakma!” demiş, “Burası sana çok uzak, beni de götür anne!” diye yalvarmışım. Şimdiyse buradaydım ve annem artık yoktu...

Günler, haftalar, aylar boyunca hep ağladım, özledim, bekledim. Ağladıkça ağlamayı, özledikçe özlemeyi, bekledikçe hep daha fazla beklemeyi öğrendim. Aradan yıllar geçmiş, babaannemle dedem iyiden iyiye yaşlanmışlardı; vefalı, sadık bir torun olarak onlarla ilgilenmek artık benim görevimdi. Babaannemin ilaçlarını avucuna bırakıp mutfağa yöneldiğim bir öğle sonrası çalan telefonla irkilmiştim. Bu eve geldiğim ilk günden bu yana çalan her telefon, her kapı zilinde ürküyor, sendeliyordum. Katlanılması zor bir korku! Boşluktan bırakılmış, az sonra hızla yere çakılacak olma hissi.

Ama daha kötüsü o geceden sonra ne zaman bir kapı ziline bassam, açılan kapıların ardında hep aynı şeyi yaşıyordum: insan görünümlü canavar ruhlu yaratıklar, korku tünelleri, karadelikler. En dayanılmazı ise yinelenen annemi kaybetme ve karadeliklerin ötesinde onun gibi kaybolma korkusu...

Sesindeki sertliğe rağmen oldukça nazik bir üsluba sahip olan telefonun diğer ucundaki kişi dedemi istedi. Ahizeyi uzatıp mutfağa yöneldim. “Öyle mi? Haber verdiğiniz için sağ olun. Allah rahmet eylesin, kurtuldu zavalıcılık!” Duyabildiğim kadarıyla dedemin sözleri bunlar oldu. Mutfakta öylece kalakaldım, tezgâha yaslanıp nefes almaya çalıştım.

“Zavallicık ... Zavallicık ... Zavallicık ...” bu annemdi. Dedem annemden söz ederken ona böyle hitap ederdi: “Zavallicık ... Zavallicık ... Zavallicık ...”

“Allah rahmet eylesin, kurtuldu zavallicık!” Annem!

Yıllar sonra, doğduğum şehre geri dönüşüm böyle olmuştu. Mezarının başında, üzerini örten toprağı sıvazlarken bunca zaman boyunca birbirimizden ayrı kalmanın, beni kendisinden kopartışının, tüm nedenlerin, nasılların ve sonuçların sonunda işte burada, yine yanındaydım.

Annem yıllarca susmuş ama hep yazmıştı, her şeyini kâğıtlara dökmüş, yazıya bırakmıştı. Nazan Teyzeme, babaanneme, dedeme defterler dolusu yazmıştı. Onu o haliyle görmemin benim için çok daha büyük yıkımlar yaratacağını, bunun da kendisini her şeyden daha fazla üzeceğini, bu nedenle bir daha benimle bir araya getirilmemesini rica etmiş ve belki de ilk kez yalvarmıştı ...

Babamın ölümünden kısa süre sonra toparlanıp yeniden ayakları üzerine basan annem, herkesin ve benim gözümde hep güçlü bir kadındı. Yıllarca çalıştığı şirketten aldığı maaşla evimizi geçindirmeye çalışırken yalnız yapayalnızdı. Koca şehirde dul ve çocuklu bir kadının yaşayabileceğı hemen hemen bütün sıkıntılarla karşılaşmış ama asla omuzlarını düşürmemişti. Hep dimdikti. Çocuklar, özellikle erkek çocukları, “Benim babam senin babandan daha güçlü!” diye birbirlerine hava atıp böbürlenirken ben, “Benim annem çok güçlü bir kadındır!” der, onunla gurur duyardım.

Ama kuşbeynim görememişti, anlayamamıştı; annem bunca zorlukla uğraşıp ayakta kalmak için çabalarken, içinde biriktirdiği kibrit çöplerini hiç yakmamıştı. Gözbebeklerinde donan yaşları sünger gibi emip her bir hücresine doldururken nasıl da ıslanmıştı kimbilir yüreği...

O gece ev sahibinin “Evimi hemen boşalt!” emri annemin yaşadığı zorlukların sonuncusu, bardağı taşıran son damlası olmuştu. Ev sahibinin yüzümüze kapanan kapısının ardından kendimizi can havliyle sokağa attığımız o an, annem artık yoktu. “Sağlık olsun, iyi akşamlar!” diyerek dünyayı son kez selamlamış ve çekilmişti.

“Majör Depresyon” teşhisiyle yatırıldığı akıl hastanesinde, ömrünün son bulduğu âna dek yuvarlanıp savrulduğu o karadeliklerde hiç ağlamamış, konuşmamıştı.

Şimdilerde düşünüyorum da tıpkı gözyaşları gibi acısını da hiç boşaltmamıştı annem; kimselere belli etmemiş, dile getirmemişti. Keşke biraz ağlayabilseydi; yaşadığı sıkıntıları, içinde dinmek bilmeyen o sert fırtınaları, yağmurla birlikte savrulan rüzgârın çıkarttığı uğultu gibi boğazından bir ses olup dışarı verebilseydi; keşke sızlanıp dövünseydi; keşke annem hep “güçlü kadın” olmasaydı...

İşte ben bu yüzden ağlamayı, hiç ağlamayan annemden öğrendim...

Günah Emici

Günahkârlara,
yani aslında hepimize...

Kente geleli birkaç gün olmuştu. Sıkça yer değiştirdiği için artık duruma alışmıştı, gittiği yerlerde yabancılık çekmiyordu. Buraya apar topar gönderilmişti. Kendinden önceki görevli isyan etmiş, Aziz Magnus ve onun büyük hizmetkârlarına itaatsizlikten cezalandırılmıştı. Bugün cezası uygulanacaktı. İlk kez bir görevlinin itaatsizliğine rastlanmıştı. Magnus'un kutsal evindeki rahiplerin dediğine göre eski görevli, aziz ve hizmetkârlarının insanları erdemsizleştirdiğini iddia etmişti. İnananların bilgisiz kalmasını sağlayarak, iyilik adı altında onlara kötülük aşıyorlardı. Aklını kaçırmış olmalıydı. Bu en büyük günahlardan biriydi ve elbette cezası ölümdü. Bir günah emici olarak kutsal evdeki görevini yerine getirdikten sonra vakit kaybetmeden kent meydanına inip bu isyankârı görmek istiyordu.

Öğlen olmadan vazifesini yerine getirmeliydi. Kutsal evin görevlilere ayrılan kapısından içeri girdi. Buradaki ilk göreviydi. Sandukanın bulunduğu odaya geçti. Törenden önce hep yaptığı gibi başında durup dua etti. Duanın ardından özenle hazırlanıp yatırılmış ölüyü izledi bir süre. Yaşlı ve yumuşak

yüzlü bir adamdı. Pembe yanakları ve yumuşak yüz hatlarına bakılırsa iyi biriydi. Bedenin gizli dilinden anladığı için doğru tespitler yapmakta zorlanmazdı.

Sandukanın etrafından dolanıp salona açılan kapıya doğru ilerledi. Uğultulardan insanların toplanmaya başladığı anlaşıyordu. Başını hafifçe uzatıp kalabalığa baktı. Bu iyi adam aynı zamanda iyi yaşamış, zengin biriydi. Yoksul biri için asla bu kadar insan bir araya toplanmazdı. Başını ipek bir tülle örtülü, kucağında büyükçe tepsile en öndeki taburede oturan kadın belli ki karısıydı. Arada tepsinin altındaki elini çıkarıp, avcunun içindeki mendille gözyaşlarını silip, hünkürüyordu.

Kalabalığı gözleriyle tararken, arka kapıdan kendine yaklaşan görevlilerin ayak sesleriyle irkildi. Uzun siyah cübbeyi giymesine yardım eden diğer adamlarla birlikte diz çöküp sessizce son duayı okumaya başladılar: “Yerin ve göklerin Tanrısının elçisi Aziz Magnus, tüm bedelleri üstlenebilmem için bana güç ver. Günah şelalesinin coşkunuyla iyilik ve yücelik doldurduğun ruhumu koru.” Onlar duayı iki kez tekrarlarak taşıyıcılar da sandukayı salondaki yerine yerleştirdiler. Ardından tören yerine geçip ölünün hemen yanına başına ilişip yere oturdu. Kalabalığın tüm dikkati üzerindeydi. Şükran dolu gözlerle oturduğu tabureden kalkan kadın sınıksız tuttuğu tepsinin örtüsünü açıp içindeki ekmek parçalarını önüne bırakmaya başladı. Zenginlerin töreninde hemen her çeşit ekmek olurdu: mısır unlu ekmek, pestilli ekmek, iri buğdaylı ekmek... Yoksullarsa sadece zenginlerin değirmenlerinde çekilenden geriye kalan buğday tozunu suyla karıştırarak yaptıkları hamuru pişirip tüketirlerdi. Önüne bırakılan ekmek parçalarını iştah ve zevkle

yedi. Görevinin anlam ve önemini hiçbir zaman ihmal etmemekle birlikte kimi zaman kendisine sunulan böylesi zengin ikramlardan keyif alır, bunun tadını çıkartmaktan kendini alıkoymazdı. Tepsideki ekmekler bittikten sonra kadın hemen arkasında duran aileden bir erkeğin uzattığı çömleği alıp içindeki tuzu avuçlayarak önüne serpiştirmeye başladı. Aynı işlemi iki kez daha tekrarladıktan sonra usulca dönüp taburesine oturdu. Günah emici tuzu yedikten sonra oturduğu yerden doğrularak kalabalığı selamdı ve salondan çıktı. Üstündeki cübbeyi dolaba asıp Aziz Magnus'un evinden hızla ayrıldı. Meydana gidip eski görevliyi görmek için sabırsızlanıyordu.

“Uzun yıllar ölümler için yaşadım. Onların huzur içinde kanatlanıp gökyüzüne yükselmesi için günahlarını üstlendim. Biz günah emicilerin ne kadar çok günah üstlenirsek o denli iyi ve erdemli bir ruha sahip olacağımıza, diğerlerinin ise bizim bu görevimiz sayesinde cennetle mükâfatlandırılacağına inanıyor insanlar. Aslında yaptığımız şey, işlediğimiz suçları her şeyi güzelleştiren bir aynaya yansıtıp oradan izlemekten ibaret. Her birimiz kendimizi erdemli ruhlar zannederken, ne büyük yanılğıya düştüğümüzün farkında değiliz.”

O gün meydana isyankâr görevlinin sağlığında kaleme aldığı yazılar yakılmak üzere ateşin yanına üst üste yığılmıştı. Yeni görevli parşömenlerden alabildiği kadarını hizmetkârlara göstermeden gizlice kaçırıp eve getirdi. Günlerce görevinden artakalan zamanlarda tek yaptığı, birbirinden bağımsız, bölük pörçük dağılmış metinleri okumak oldu. Okuduğu her metin, ruhunu hızla fırlatılmış bir ok gibi savurup görmekte zorlandığı kör bir noktaya düşürüyordu. Zihninde daha önce

kurmadığı soru cümleleri oluşuyordu. Korku ve telaşla her birini sabun köpüğü gibi üfleyip söndürdükçe bir yenisi peydahlanıyordu. Yaşadığı huzursuzluğa rağmen metinleri okumaktan kendini alamıyordu.

“Yerle gök arasındaki biz insanlar birer ara varlıgız. Zihnimiz ve kalbimiz sayesinde ancak üst varlıklara dönüşüp evrilebilir, böylece hakikat ile olmayanı birbirinden ayırt edebiliriz. Yalanlar, süslü ve etkileyicidir, bu yüzden de topluluklar hakikatler yerine yalanlarla ikna edilir. Aziz Magnus ile rahipleri ikiyüzlü ve sahtekârdır. Onlar bilgisizliğimizi ve korkaklığımızı süslü yalanlarıyla cılalayıp ışıldattıkça gözlerimizi kamaştırıyor, zihnimizi ve kalbimizi görmemize engel oluyorlar. Bu nedenledir ki gümüş tepsi içinde bize sunulanların gerçekte ne olduğunu görmüyor, bilmiyoruz. Günahlarımıza biçilen cezalardan öylesine korkuyoruz ki, bize cenneti vaat eden tüm yalanları bir erdem olarak koşulsuz kabul edip sahte erdemler yaratıyor, böylece aslında cehennemimizi kendi ellerimizle inşa ediyoruz. Bu döngü içinde zavallı bizler atsinekleri gibi her türlü pisliğe bulaşıp günahlar işliyor ve bunların erdemsizliğinin farkına varamayacak denli cahil, ara varlıklar olarak yaşamaya devam ediyoruz.”

Elindeki parşömeni hırsla fırlatıp attı. Aziz Magnus ve hizmetkârları sahtekâr olamazlardı. Diyelim ki öyle... peki o halde hakikat ne? Gerçek bir erdeme sahip olabilmek için neye ve kime inanmak gerekiyor? Bunları da yazmış mıydı isyankâr? İnsanoğlu itaatsizliği yüzünden cennetten kovulmuştu. O yüzden de bizler yaşadığımız süre boyunca Tanrı'ya ve azizlerine itaat etmeliydik.

Görev saati yaklaşıyordu, hazırlanıp kutsal mekânın yolunu tuttu. İsyankârın yazdıkları aklına geldikçe içinde anlam ve remediğı öfke kümeleri dağılıp ortalığa yayılıyordu. Kapıda hizmetkârlarla selamlaştıktan sonra sandukalı odaya geçip, özenle hazırlanıp yatırılmış ölü bedeni süzdü. Acaba yaşadığı sürece hangi günahları işlemiştii? Peki ya kendisi?.. Zihnindeki soru cümleleri yine tek tek kabarıp köpürüyordu. Dua etmesi gerekirken, isyankârın yazdıkları coşkuyla akan nehir gibi birbiri ardı sıra zihninden geçiyor, hiçbirini durduramıyordu. Ruhunun kayalıklara çarparak derinliğini kestiremediğı bir uçurumdan aşağı doğru hızla yuvarlandığını hissediyordu. Günahı var mıydı ve eğer varsa hangisiydi daha gerçek olan? Aziz Magnus’a itaat edip sahte bir erdem peşinde cennet arzusuyla yürümesi mi, yoksa isyankârın yazdıklarından yola çıkıp zihninin ve kalbinin kapısını aralaması mı?..

Bütün bedeni alev almış sırlısıklam terlemişti. Karşı tezgâhtaki kovadan bir testi su alıp yüzünü yıkadı. Bir an önce toparlanıp ayine başlamalıydı. Cübbesini giydirmek için gelen görevlilerle birlikte dua edip, sandukanın ardından salonda ölü­nün yanındaki yerini aldı. Önüne bırakılan ekmek ve tuzu güçlkle yiyip bitirebildi. Tören biter bitmez aceleyle evine döndü. Sağa sola fırlattığı parşömenleri toplayıp, okuduklarını bir kenara koyup istifledi. Okumadığı bir tomar parşömen daha vardı, sandalyeye oturup okumaya başladı.

“Tanrı tektir ve kullarından günahları karşılığında bir kurban isteyecek kadar aciz değildir. Cahil ve merhametsiz olan bizleriz; kovulduğumuz cennete tekrar girebilmek isteğıyle cehennem mahkemesi kurup sahte Tanrıcılığa heves ediyoruz.

Kefaret sandığımız günahlarımızı Tanrı'ya sunup affedilmeyi beklemek ne büyük ahmaklık!"

İçindeki susmak bilmeyen sesi duymamak için çabalasa da elinden bir şey gelmiyordu. Her geçen an o ses biraz daha yükselip zihninde yankılanıyor, vücudunu saran ateşin verdiği acı kutsal kitaplardaki cehennem azabını andırıyordu. Karanlık bir dehlizde elyordamıyla ilerlemeye çalışıyor ve asla aydınlığa varamayacağını hissediyordu. Eski bir keşişin anlatıkları aklına geldi; Yunan filozof Sokrates inandığı değerler karşılığında yargılanmış, konuşmaması şartıyla onu affedebileceğini söyleyen yargıca "Ben yalnızca hakikat hakkında konuşmak için yaşıyorum. Konuşamayacaksam yaşamak için bir neden göremiyorum," diye karşılık vermişti. İnsanlığın kadim tarihi Sokrates ve isyankâr eski günah emici gibi cesur kahramanlarla doluydu. Ama kendisi korkak bir günahkârdı. Kalbinin kapılarını açıp, hakikati ve erdemin yolunu insanlara sergileyemez, hizmetkârların yaktığı odun ateşinde yanmayı göze alamazdı. Fakat sahtekârca yaşayıp günahlarına her seferinde bir yenisini daha eklemeye de cesareti yoktu. Cennetin yedi ışıklı kapısından girebilmek için, karanlıkta kaybolan ruhunun bu dünyadaki yolculuğuna son verip öte dünyaya geçmeliydi. Taburenin üstüne çıkıp boynuna ilmiği doladı ve hızla ayaklarının altındaki tabureyi itti.

Normal

Her şey başlangıç ve bitişten ibaretti. Ve belki de bütün mesele bunu kabullenememektir. Olması istenilenin gerçekleşmediği hallerde, mevcut durumu olduğu gibi kabul etmek yerine sırf ona karşı koymak adına sonuna kadar reddetmekte ısrarcı olmak, insanın içini yakan vıcık vıcık, irinli yaraların başmüsebbibiydi. Tinsel veya mantıksal açıklamalarla üstünü merhem gibi sarıp, yarasını iyileştirebilen şanslı insanlar da vardı elbette. Ben onlardan biri olabilecek miydim, bunu bilmiyordum, en azından son altı aydır bunun cevabı bende yoktu.

Ofisten çıkıp meydana doğru hızla indim. Bir an önce parka gidip karcıları saymalıydım. Meydanın sağlı sollu kaldırımları mahşer yeri gibiydi. Çinlisi, Japonu, Arabı, İngilizi kabileler halinde kadim tarihin izini sürmek için meraklı ve coşkulu bakışlarla rehberlerinin çatır çatır İngilizcesi eşliğinde ilerliyorlardı. Çok isteyip de bir türlü öğrenemediğim İngilizceden neyse ki lise yıllarımda zihnime en muhteşeminde birkaç kalıbı kazımayı başarmıştım: “Go straight ahead”, “Wait a minute please”, “Can you speak English?” Bu en son andığım soru cümlesinin cevabı benim için “No, sorry” ya da

bazen “Sorry, a little” gibi bir şey oluyordu ki, cidden pislik bir mahcubiyet, leş bir eziklik duyuyordum. Herkesin İngilizceyi neredeyse anadili gibi bildiği kalabalıkların içinden, sanki çok iyi İngilizce konuşabiliyormuş havasıyla “Sorry, sorry!” diyerek geçip parka girdim.

Eziklik böyle bir şeydi, eğer istenilen şey sende yoksa varmış gibi davranıp ısrarla payelenip ve bir de var olduğuna belki de sadece kendin inanıp, üstüne üstlük garip bir mutluluk duyma hissi. Olgunlaşmamış bünyelerin yegâne zafer butonu. Neyse ki kendimin farkındaydım; ezik ve yetersizdim. Yetersizliğimin eser miktarda yeter olabilmesi için kendime küçük primler verdiğimi biliyor ve bunu yüreklilikle itiraf edebiliyordum. Her zaman her konuda çok cesur olamasam da bu konuda korkak değildim. Yakınlarımla yanıtında mangalda kül bırakmayan tarzımla esip gürlensem de, aslında baştan aşağı ruhumu bakıldığında korkağın tekiydim. Psikolojik bir çekap yapılsa çıkan raporda en iri puntolarla “Yapılan tüm tetkik ve incelemelerin sonucuna göre ileri derecede KORKAKLIK bulgusuna rastlanmıştır” yazılı olurdu. Nöronlarım başkalarına göre çok yüksek hızla azalıyor olabilirdi, ya da tam tersi, bilemiyorum. Belki de nakilci nöronlarım tembellik edip düzgün çalışmayarak her şeyi birbirine karıştırıyordu. Bunlar kendimce yaptığım materyalist açıklamalardı tabii. Meselenin bir de bilinç kısmı vardı, tinsel olan yönünden bahsediyorum. Yani Tanrı beni üfürürken içime fazladan hava da üflemiş olabilirdi. Nedeni neyse ne, özetle olmamışlığın olmuşluğu vardı üzerimde. Haddini bilmez, küstah uzay boşluğundaki bu küçük gezegende, yerçekimine esir düşerek sıkışıp kalmış, olmamış bir canlıydım işte.

Basamakların bitimindeki banka geçip oturdum. Sağ yanımdaki koca gövdeli ağacın dibindeki delikten çıkan karıncalar, yine her zamanki telaşlarıyla ordan oraya koşuşturuyorlardı. Minnacık cüsselerinden beklenmeyecek bir çeviklik ve daha ötesi olağanüstü bir yaşama coşkusuyla dolu olmaları, kendimden utanmama sebep oluyordu her defasında. Gözüm az ilerde çekirdek kabuklarını taşıyan üçlü filoya takıldı. Kışın yiyecekleri en büyük ganimeti bulmuş, yuvalarına doğru mutlulukla peş peşe adımlıyorlardı tozlu park zeminini. Kızılay'ın verdiği o sevimsiz beyaz bez spor ayakkabıları kucağında sevinç çığlıkları atarak taşıyan, isimlerini şu an hatırlayamadığım çocuklar geldi gözümün önüne. İlkokul ikideydim, şimdi artık yok sanıyorum ama o dönemde Kızılay okullarda yoksul öğrencilere kılık kıyafet yardımı yapıyordu. Son dersin bitimine az kala müdür sınıfa girip yardım alacak öğrencilerin isimlerini okumaya başlamıştı. İsmim okundukunda utancımдан kıpkırmızı kesilmiştim. Sıranın, yetmedi, bir altımızdaki sınıfın, yetmedi kantinin, yetmedi kalorifer dairesinin, yetmedi yerin dibinin en kuytu, en karanlık köşesine girmek ve bir daha da oradan çıkmak istemediğimi anımsıyorum. İsmi sıralananlar, yani biz yoksul aile çocukları toplama kampına götürülen Yahudi sessizliğiyle müdürün odasına gittik. Bir çift beyaz bez ayakkabı, lacivert-beyaz eşofman takımı.. bize verilenler arasında hatırlayabildiklerim bunlar. Belki birkaç kalem, defter de olabilir. Okulun kapısından çıkar çıkmaz poşeti açıp içindekileri küçük kırmızı okul çantama tıkıştırmaya çalışmışım. Hiç kimsenin yolda beni bu yardım poşetiyle görmesini istemiyordum. Çantama hepsini sığdıramayacağımı anlayınca eşofman takımını o sırada yanımda bulunan, kendisi de benim gibi yardım alan arkada-

şıma verdim, hiç itiraz etmedi. Fermuar tam kapanmasa da en azından artık çantanın içi görünmüyordu. Yanımızdan bizim gibi Kızılay bağıışı almış üç kız geçti; sevinçle ellerindeki poşetleri taşıyor, arada poşetin ağzını aralayıp içindekilere inanmaz gözlerle bakıp o an için anlam veremediğim bir biçimde mutlu oluyorlardı. Bense içine ittirip tıkıştırarak sığdırabildiğim bez ayakkabılar yüzünden güçlkle taşıyabildiğim küçük çantamı elimle sıkıca kavramış, hızlı adımlarla yürümeye çalışıyor, bir yandan da okul aile birliğine yoksul aile kaydı yaptıran anneme duyduğum büyük öfkeyle bir an önce eve girmek ve bir daha da dışarı çıkmak istemiyordum.

“Anne neden yoksul aile kaydı yaptırdın, neden küçük düşmeme neden oldun? Ben zaten eziğim, niçin bilmiyorum ama hep eziklik hissediyorum, bir de üstüne Kızılay yardımı almak beni çok utandırdı, rica ediyorum bir daha bunu yapma, hatta hemen şimdi gidip o kaydı sildirir misin?” diyemedim tabii eve girince, zira annemden tarifsiz korkuyordum, bunları söylemeye cesaretim yoktu, fakat tam olarak hissettiklerim, demek istediklerim bunlardı. O gün diyememiştım ama yıllar sonra annemle tatlı tatlı sohbet ettiğimiz zamanlara evrildiğimiz günlerin birinde konuyu açıp ona bütün hissettiklerimi anlatmıştım. Üzülmüştü... Anneme yoksulluk kaydı yaptırdığı için çok kızıp öfkelenmiş ve bu davranışını hiç ama hiç anlamlandıramamış, yaptığına mantıklı bir açıklama bulamamıştım. Somut, kanlı canlı yaşamadıktan sonra bir şeyi anlayabilmek imkânsız. Annemin durumunu ancak bugünlerde kızımla birlikte aynı hayatın içine mahkûm olmuşken anlayabiliyorum; hem sadece bu konuda değil, başka konularda da artık ona daha çok hak veriyorum. Örneğin çocukken hiç

sevmediğim ama annemin sıkça yaptığı ve iştahla yediği mısır unlu çöreğe şimdilerde ben de bayılıyorum... Yine annemin çok sevdiği ve bana zorla yedirmeye çalıştığı, kokusundan bile tiksindiğim yeşilbiber dolmasına da öyle... Elbette biber dolmasıyla mısır unlu çöreğin empatiyle ve yaşanmışlıkla pek bir ilgisi yok, örnek olarak bunların aklıma gelmesi çok tuhaf ama anmak istedim...

Ayağımın üstüne çıkmaya çalışan karıncayı fark ettiğimde geç kalmamışlığın huzurunu yaşadım. Görmemiş olsaydım, onu ezip öldürebilirdim. Derin bir nefes aldım. Ben şu an bu cinayeti önlemiş olmamın vicdani keyfini yaşarken acaba o bunun farkında mıydı? Ölmemiş, hayatta kalabilişti sayemde. Bir anlık dikkatimle hayatta kalmayı en azından bir süreliğine garantileyen şu karıncanın farkındasızlığı onu ne mutlu ne de mutsuz kılıyordu. Oysa farkındalık bilinç kazandırmakla birlikte çoğu zaman insana mutsuzluk verir. Farkındalıkla birlikte eyleme geçmeyi imkânsız kılan olgular da hayat bulur, bizim için görünür olur çünkü.

Karınca, yemek derdindeydi. Oysa ayaklarımın altında ezilmiş olsaydı, beslenme ihtiyacının bir anlamı kalmayacaktı. Ben büyük şölen masasına bakıyordum, karıncaysa kırıntıya. Karşı bankın toprak zemine oturtulmuş ayaklarından soldakinin hemen dibinde yusuvarlak, hareketli bir koyuluk gözüme ilişti. Kalkıp hemen oraya geçtim, karıncalar yuvalarından çıkmış, önlü arkalı, sağlı sollu deviniyorlardı. Herhalde aralarında işbölümü için toplantı yapıyorlardı: “Siz 10 kişilik ekip, parkın kuzey yönüne doğru ilerleyin, diğer ekip batı tarafına geçsin, üçüncü takım sizler doğu yönünden devam

edin. Ama dikkat edin, bugün etraf her zamankinden daha kalabalık, birbirinizden çok ayrılmayın. Kalan takım, siz yuvayı koruyun!” gibisinden bir şeyler konuşuyor olabilirlerdi. Karınca dilini bilmiyordum, benim işim sadece onları saymaktı. Gerçi son birkaç gündür işimi aksatıyordum. Zihnim dağılıyor, bambaşka düşüncelere kapılıp gidiyor, bu arada da karıncaların çoğunu atlıyor, ya da bir yere kadar sayıp bir yerden sonra rakamları birbirine karıştırıyordum. Belki de bu iyiye işaretti.

Eşimin ölümünden bu yana geçen altı aydır derin bir sessizliğe gömülmüştüm. Tek tük kurduğum cümleler dışında kimseyle konuşmuyordum. Yakınlarımla akıl sağlığımdan endişe edip, önümden arkamdan “Doktora gitmesi lazım, bir psikolog, bir psikiyatra görünmesi lazım, böyle olmaz. Aklını kaçırarak maazallah!” dediklerini duyuyordum. Boşuna telaşlanıyorlardı, delirmek gibi bir niyetim yoktu henüz. Sadece ölümü ve sonrasını çözüp kabullenmeye çalışıyordum, bunu da sessiz sedasız halletmek istiyordum. Haksızlığa uğranılan bir kavganın sonunda, haklı olduğunu ispat edememenin verdiği hırsı sindirmeye çalışmak, işi kolaylaştırmak için de özeleştiriy yaparak “ama sen de şöyle yapmıştın, aa bak şurda yanlışsın” gibi olabildiğince mantıklı, geçerli nedenler aramak gibi bir şeydi bu. Gerçi her haksızlığa uğrayan, işin içinden çıkmak için faturanın en azından yarısını kendine döşer miydi bilemiyorum ama şahsen kendimi bildim bileli ben hep böyle yapmıştım, muhtemelen ezik oluşumla ilgili olabilir. Eşimin ölümünde de yine benzer bir yol izliyordum. Öncelikle ölümün her yönüyle kabullenilebilir bir şey olduğunu kendime ispatlamam gerekiyordu. Başlarda bunu nasıl yapabileceğim

hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafam allak bullaktı. Ölümünden sonrası neydi? Hakikaten bir ceza-mükâfat sistemi geçerli miydi? Sonsuz hayatla buluşup, kızıl yakuttan bir at üzerinde, her türlü zevkin tadını çıkararak ordan oraya uçan insanlarla dolu bir cennet gerçekten var mıydı? Ya da günahkârların bölük bölük sevkedildiği bir cehennem?

Yakın zaman önce yaşadığım bu ilk kayıp öncesinde illa ki ölümle ilgili inandığım, inanmadığım, bildiğim, duyduğum birçok bilgi, öykü vardı kafamda ve tabii ki etrafımda tanık olduğum cenazeler de. Ve böyle anlarda elbette üzülürdüm, ancak verdiğim tepki “Allah rahmet eylesin, başınız sağolsun” cümlesiyle sonlanırdı. Fakat şimdi durum başkaydı, o kayıp bana aitti, benim kaybımdı. Etimle kemiğimle, bütün sinir hücrelerimle buna maruz kalan bendim. Cenazenin sahi-biydim, günlerce etrafımda toplaşan insanların bana destek olmak için çabalamalarını ve yüzlerindeki üzüntüyü anlayabiliyordum, çünkü ben de tıpkı onlar gibi başkalarının cenazelerinde böyle üzülüyordum. Ama onların beni gerçekten anlayabildiklerini sanmıyordum, tıpkı benim de başka cenaze sahiplerini en azından şu âna dek anlayamamış olmam gibi. Canım yanıyordu. İlk birkaç günün ardından içimdeki alevleri söndürebilmenin yöntemini bulmuştum, sessizce köşeme çekilip sadece düşünmek istiyordum; ölümü, ölüm sonrasını. Zihnimdeki sorulara mantıklı cevaplar bulup yerlerine koymadan bu sessizlikten çıkmaya niyetim yoktu. Bir saatlik öğle araları dışında tüm zamanımı kafamdaki sorulara cevap aramakla geçiriyordum. Kutsal kitaplar, ölümle ilgili konular içeren mistik, metafizik kitaplar, yazılar, makaleler... Erişebildiğim her türlü kaynağa başvuruyordum, hatta bir ke-

resinde hem bir imamla hem de bir papazla konuşma kararı almıştım. Listeye neden bir de haham eklemediğimi ise bilmiyorum.

Tam da o günlerde ölüm sonrasıyla ilgili bir kitap elime geçti. Bilinmezi öyle güzel ve o kadar kendinden emin ifadelerle anlatıyordu ki, kitabı okudukça bir beyaz ışığın varlığına ikna olmaya başlamıştım. Aylardır içimi şişirip neredeyse yerçekimine bile karşı gelebilecek bir güçle bedenimin boşlukta salınmasına neden olan kaygılarımı usul usul gideriyordu. Kitabı okumaya başladığımdan beri karıncalarımı da sanki biraz ihmal ediyordum. Haftalardır her öğlen tuşa basınca donup kalan film karesi gibi evren olduğu yerde öylece durur, eylemde bulunabilen tek canlı biz olurduk; karıncalar telaşla ilerler, bense hiç durmadan onları sayardım. Son zamanlardaysa benim sevgili nakil nöronlarım karıncaları takip etmekte zorlanmama neden olan bir hızla çalışıyor, farklı kulvarlardan transfer ettiği düşüncelerime uzuneşek oynatıyordu, bu yüzden de şimdi olduğu gibi saymayı unutuyor, saydığımı karıştırıyordum. Kitap mıydı bana iyi gelen, yoksa uzun saatler süren disiplinli ve titiz karınca sayma işlemi miydi bilemiyordum. Ancak yakınlarımların düşündüğü gibi, bir psikiyatra gitmeme gerek kalmamıştı; galiba normalleşiyordum.